

«Από τη στάση
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ΕΤΟΣ 16 -

ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΟΚΤΩΒΡΗ 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 7

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΑΤΩ ΤΑ ΑΝΤΙΛΑΪΚΑ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Εργάτες, εργαζόμενοι
Δημοκράτες

Η Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ καταγγέλει το βάναισο ζήτημα στο νομί, αλλά και στη δημοκρατία, που κατάφερε στον λαό με τα νέα μέτρα η κυβέρνηση Παπανδρέου.

Πρόκειται για μια απόφαση του κρατικο- χρηματιστικού κεφαλαίου, που εκφράζει η ηγετική ομάδα Παπανδρέου, για αναγκαστική εξουθένωση του εργαζόμενου λαού.

Αναγκαστική με την έννοια ότι ο μισθωτός από δω και πέρα δεν θα μπορεί ούτε να πουλάει, ούτε να διαπραγματεύεται με οποιονδήποτε τρόπο την μοναδική του ιδιοκτησία, την εργατική του δύναμη.

Ενώ το κράτος θα κόβει πληθωριστικό νόμισμα, ο εργαζόμενος θα παρακολουθεί, καρφωμένος στους νόμους, που ο Παπανδρέου ετοίμασε, το μεγάλο κεφάλαιο να τον κλέβει το νομί.

Γιατί αυτό είναι το βαθύ τερό στα τελειοτα μέτρα. Για τους μισούς μισθωτούς εργοδότης είναι το κράτος. Κι ο εργοδότης αυτός είναι και νομοθέτης, είναι και κυβέρνηση. Και η απόφαση είναι καθαρή: Οικονομική καταρρέωση της ΑΤΑ. Κανείς δεν παίρνει δράση πάνω από την ανύπαρκτη πια ΑΤΑ.

Για τους άλλους μισούς μισθωτούς, αυτούς του ιδιωτικού κεφαλαίου, το κρατικό- χρηματιστικό κεφάλαιο, το πιο ισχυρό στην Ελ-

λάδα έφτιαξε ένα ειδικό νόμο. Όποιος ιδιώτης καπιταλιστής υποχωρήσει σε πίεση από τους εργάτες θα τιμωρείται με το καιριο πρόστιμο του 50% στα ακαθόριστα κέρδη.

Αυτό γιατί η εργατιά πρέπει να ξεζουμιστεί σ' όλη τη γραμμή, παντού, και γιατί δεν πρέπει ποτέ να γίνει μια εργατική νίκη στον ιδιωτικό- καπιταλιστικό να γίνει παράδειγμα για μίμηση στον κρατικό- καπιταλιστικό τομέα.

Με λίγα λόγια, οι εργάτες, οι υπάλληλοι έχουν παντού απέναντί τους έναν ανυποχώρητο εργοδότη αχρησμένο πίσω από ένα νόμο, που αυτός έφτιαξε. Έμμεσα τους έχει αφαιρέσει το δικαίωμα στην απεργία.

Γι' αυτό τα μέτρα είναι φασιστικά. Αλλά όχι μόνο γι' αυτό. Χρειάστηκαν κι' άλλα.

Χρειάστηκε αυτός ο νόμος να καταβεί σαν προεδρικό διάταγμα δίχως να περάσει από τη Βουλή, πέρα για πέρα αντισυνταγματικά.

Χρειάστηκε να βγει μια τεράστιασημασίας απόφαση από μια κυβέρνηση που υποτίθεται ότι είναι στα χέρια ενός κόμματος κι όχι μιας κλίμακας, δίχως αυτό το κόμμα να ξέρει οτιδήποτε. Χρειάστηκε με συνολική διαδικασία, αντικαταστατικά και με κινισμό να διαγραφούν τα ηγετικά στελέχη του πασοκικού συνδικαλισμού, επειδή προς τιμή τους, διαφώνησαν στα μέτρα.

Αυτή η αφινιδαστική ομορφονιά, που αποκάλεσε σε λίγες μέρες σε εκατομμύρια λαοί κρυμμένες πλευρές της πολιτικής φυσιογνωμίας της Παπανδρεϊκής κλίμακας, ζήτησε συνειδήσεις αλλά δεν αποκαλύπτει ολάκερο το βάθος και τις προθέσεις της σημερινής κυβέρνησης.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Γιατί αυτό, που συμβαίνει σήμερα είναι κρικος μιας μακρινής ανλυσίδας, που έχει σαν αρχή της την επιλογή από το χρηματιστικό κεφάλαιο (Τραπεζών- βιομηχανίας) του Παπανδρέου για να υπηρετήσει τα συμφέροντα του μετά τη διάλυση της Ένωσης Κέντρου το '77.

Με άφθονες, ανέξοδες υποσχέσεις στις καταπιεσμένες τάξεις, η Παπανδρεϊκή κλίμακας, χρησιμοποιώντας τον μηχανισμό ενός κόμματος με νεφελώδεις αρχές και ετερογενή σύνθεση, τσακίζοντας ένα- ένα τα ξεχωριστά του καθοδηγητικά κέντρα, παίρνει την εξουσία το '81.

Η πορεία αυτής της ομάδας από το '81 μέχρι το '85 δεν είναι τίποτα άλλο από την προσπάθεια του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου, που αυτή εκφράζει, να κυριαρχήσει απέναντι στα άλλα τμήματα του κεφαλαίου και πιο ειδικά απέναντι στο ιδιωτικό εμποροβιομηχανικό κεφάλαιο, που εκφράζει η Ν.Δ., που είναι το πιο αδύναμο και διασπαρμένο.

Αυτό συνεπάγεται, κατ' αρχήν αποκλειστική κυριαρχία του ΠΑΣΟΚ μέσα στο γιγαντιαίο γραφειοκρατικό κράτος της αστικής

τάξης, και ταυτόχρονη μονοκρατορία της κλίμακας Παπανδρέου μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Αυτοί οι δύο στόχοι επιδιώχθηκαν και επιτεύχθηκαν σε μεγάλο βαθμό μέχρι το '85. Τώρα έχουμε πια.

Ένα κράτος

Μια τράπεζα να κυριαρχεί σ' αυτό

Μια μεγάλη βιομηχανία στα χέρια της σύμφωνης αυτού του κράτους με αυτήν την Τράπεζα.

Ένα κόμμα να κυριαρχεί σ' αυτό το κράτος.

Ένα αρχηγό να κυριαρχεί παντού

Ένα αρχηγό που να κυριαρχεί στο στρατό, στην αστυνομία και στην Κ.Υ.Π. Ο Ανδρέας Παπανδρέου πάνω απ' όλα είναι υποίργος. Άμυνας και υπήρξε τέτοιος από την πρώτη στιγμή της εξουσίας του. Αυτό απόδειξε τη δύναμη της Πασοκικής κυριαρχίας του '81 αντίθετα με την αδυναμία της Ένωσης Κέντρου το '63 να έχει δικό της υποίργο άμυνας, ακριβώς γιατί τότε η πραγματική εξουσία ήταν στο παλάτι.

Αυτό είναι η μεγαλύτερη αποδείξη της μεγαλοαστικής φύσης της κυβέρνησης Παπανδρέου το '81. Αυτή είναι η γελοιοποίηση εκείνων, που μιλάνε σήμερα για δεξιά στροφή της κυβέρνησης. Αυτή ήταν από την αρχή δεξιά. Όμως δεν ήταν πανίσχυρη από την αρχή. Έπρεπε να γίνει. Να γίνει μια πανίσχυρη νέα δεξιά με το δικό της στρατό, ακόμα και με το δικό της παλάτι, δηλαδή να εκτοπίσει την παλιά

χρεωκοπημένη δεξιά, από το κράτος, που δεν εκφράζε πια τα συμφέροντα του κρατικο- χρηματιστικού γιγαντιαίου, του μοναδικού οικονομικού παράγοντα, που μπορεί σήμερα να φέρνει το όνομα του μονοπόλου.

Ορόσημο σ' αυτή τη μάχη, που κερδήθηκε από τον Παπανδρέου ήταν η καθαιρέση του Καραμανλή, που ήθελε να παίξει το ρόλο του επιδιαιτητή ανάμεσα στα δύο κόμματα της αστικής τάξης.

Επρόκειτο για την ανοχή της συνέναυσης και της εναλλαγής, που βωθήκε μαζί του καθώς πίσω από τις πλάτες του ο Παπανδρέου ύφαινε για 4 χρόνια τη δική του κρατική κυριαρχία.

Έτσι από ένα προεδρο- πολιτικό πρόσωπο δίχως κόμμα, περάσαμε σ' ένα κομματικό πρόεδρο, που δεν είναι πολιτικό πρόσωπο, δηλαδή τον θριαμβό της Παπανδρεϊκής κλίμακας.

ΠΡΩΤΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟ ΛΑΟ

Σ' όλο αυτό το διάστημα η κυβέρνηση Παπανδρέου δεν ήρθε σε ανοιχτή σύγκρουση με το λαό. Αυτό γιατί κύριος στόχος της ήταν η κυριαρχία της απέναντι στον βασικό ανταγωνιστή της, την Ν.Δ., μέσα στο κράτος, δηλαδή σε πρώτη φάση, η σταθεροποίηση της εξουσίας της. Σ' ένα βαθμό μάλιστα αυτή η κλίμακας χρησιμοποίησε το λαϊκό κίνημα σαν σύμμαχο παράγοντα με το σύνθημα της αντιδεξιάς πάλης. Αυτό ήταν σχετικά εύκολο, ακριβώς γιατί ο λαός από την πείρα του δεν γνώριζε άλλο πολιτικό πρόσωπο της αστικής τάξης, παρά την παλιά δεξιά. Όμως εδώ ο Παπανδρέου έπαιξε κι' ένα άλλο σατανικό παιχνίδι σε βάρος του λαού. Δυνάμωσε το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού καθώς και το εξωτερικό χρέος για να σταθεροποιήσει τα άμεσα πολιτικά του στηρίγματα.

Έτσι οι χρηματοδοτήσεις τους στρατιωτικούς και τα ανώτερα και μεσαία στελέχη του κομματικού και κρατικού του μηχανισμού αλλά και δημιουργήσε μέσα από κομματικές προσλήψεις ανέργων σε μια σειρά μισοπαρσιτικές θέσεις στον γιγαντωμένο πια κρατικό τομέα, ένα εκτεταμένο στρώμα ανθρώπων, λαϊκής προέλευσης, που εξαγοράστηκαν πολιτικά.

β) Χρηματοδόθηκε μια σειρά από δημόσια έργα, που δεν σκόπευαν στη δημιουργία μιας βαθιάς υλικοτεχνικής υποδομής, όπου πάνω της θα στηνόταν μια βαρεία βιομηχανία, που τόσο έχει ανάγκη η χώρα μας, αλλά έργα σε μεγάλο βαθμό βιτρίνας, που απασχολούν ταυτόχρονα πολλά χέρια και λιγώτερα μηχανήματα. Αυτά ήταν στην ουσία τους μέτρα οργανωμένης, πλατιάς κομματικής εξαπάσης.

Έπρεπε πάσει θυσία να κερδηθούν οι εκλογές του '85 για να οριστικοποιηθεί η μονοκρατορία της κλίμακας. Έπρεπε η ετοιμόρροπη, σάπια, ελληνική οικονομία να μη δείξει τις ρωγμές της μέχρι τις εκλογές Ιούνη. Ετοιμόρροπη και σάπια, όχι βέβαια μόνο από την τελευταία, αλλά, και μάλιστα περισσότερο, από τις πολλές περασμένες τετραετίες εξαρτημένου, παρσιτικού, γραφειοκρατικού καπιταλισμού. Η «μάχη» του Ιούνη κερδήθηκε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΠΕΤΤΙΝΟ!

«Αγαπητέ Μπεττινιό

Ανυπομονώ να σε δω την επόμενη βδομάδα...»

Ο Μπεττινιό στον οποίο αναφέρεται το γράμμα είναι ο πρωθυπουργός της Ιταλίας Μπ. Κράζι. Ποιός είναι ο αποστολέας που ανυπομονεί να τον δει την επόμενη βδομάδα;

Η υπογραφή στο τέλος του γράμματος, καθώς και οι διανοήσεις, στηνείναι «είλικρινα δίκος σου Ρον». Για όσους δεν θέλουν ακόμα να το πιστέψουν, το Ρον είναι το «χαϊδευτικό» του Ρήγκαν.

Αιτία της αποστολής αυτού του ιδιαίτερα διαχτυλικού για τα πολιτικά δεδομένα γράμματος, η παταγωδική αποτυχία του Ρήγκαν να επιβάλλει τη «κακαστερική του πολιτική σε μια ολόκληρη χώρα, να υποτάξει μια κυβέρνηση.

Πώς έχουν τα πράγματα. Με πρόσημα τη δολοφονία ενός αμερικανού υπηκόου από παλαιστίνιους πάνω σε Ιταλικό καράβι, την ώρα που αυτό έπλεε στα διεθνή ύδατα, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θέλησε να κάνει επιδείξη ισχύος παγκόσμιας κλίμακας. Ταυτόχρονα επέδιωκε να χτυπήσει το παλαιστινιακό κίνημα, και την ΟΠΑ ειδικότερα, και να επιβάλλει ηγεμονικό ρόλο στην Ευρώπη.

Αμερικάνικα «φάντομ» που απογειώθηκαν από το αεροπλανοφόρο «Σαρατόγκα» ανάγκασαν Μπόινγκ των αμερικανικών αερογραμμών, που μετέφερε τους 4 παλαιστίνιους που είχαν καταλάβει το κρουαζιερόπλοιο «Ακίλε Λάουρο» στην έδρα της ΟΑΠ για να δικαστούν, ν' αλλάξει πορεία ακαι να προσγειωθεί στη νατοϊκή βάση Σιγκονέλλα της Ιταλίας. Εκεί άριστοι εκπαιδευμένοι αμερικάνοι στρατιωτικοί μέλη των ειδικών αερομεταφερόμενων «αντιτρομοκρατικών» ομάδων προσπάθησαν ν' απαγάγουν τους παλαιστίνιους και το στέλεχος της ΟΑΠ, που τους συνόδευε, Αμπού Αμπάς. Οι πολυδιαφημισμένοι όμως αμερικάνοι τρομοκράτες —«αντιτρομοκράτες», προσέκρουσαν στην αποφασιστική στάση μιας χούφτας Ιταλών καρμινιέρων και η επιχείρηση απαγωγή στέφθηκε από απόλυτη αποτυχία. Αλλά και την άλλη μέρα η αμερικάνικη αεροναυπηγία πήρε ένα ακόμα μάθημα. Αμερικάνικο «φάντομ» που προσπάθησε να ξαναεπιβάλλει αλλαγή πορείας στο Αιγυπτιακό «Μπόινγκ» όταν αυτό κατευθυνόταν στη Ρώμη με τους παλαιστίνιους, αναγκάστηκε να το «βάλει στα πόδια» όταν από κοντινή βάση απογειώθηκαν 4 Ιταλικά καταδιωκτικά.

Οι θρασύτατες και απροσημάτιστες αυτές πειρατικές ενέργειες των αμερικανών ιμπεριαλιστών ξεσήκωσαν κύμα διαμαρτυρίας, αγανάκτησης και έντονου αντιαμερικανισμού τόσο στην Ιταλία όσο και στην Αιγύπτο.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

Κορυφώνεται η αντίσταση των εργαζομένων

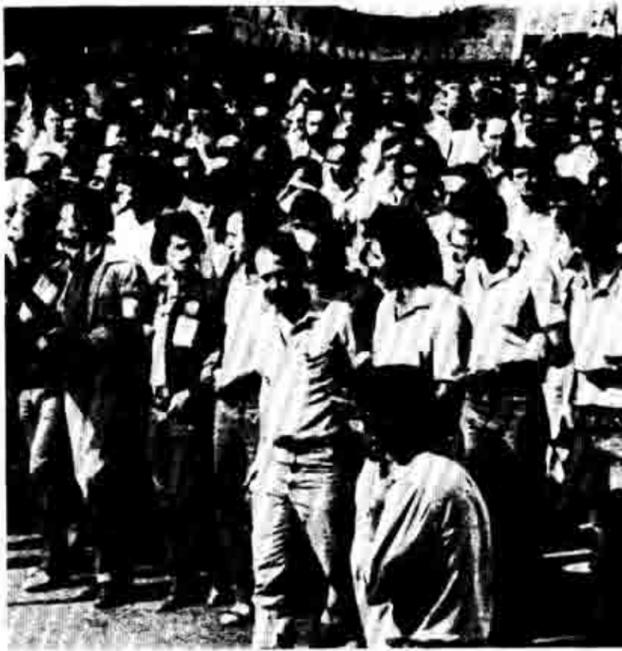
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Η άγρια επίθεση που εξαπόλυσε η κυβέρνηση Παπανδρέου εναντίον στην εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό, δεν έμεινε αναπάντητη. Οι προσπάθειες αποπροσανατολισμού από τα κρατικά μέσα ενημέρωσης και το φιλοκυβερνητικό κίτρινο τύπο, για τον χαρακτήρα αυτών των μέτρων, η επιχειρούμενη διάσπαση των εργαζομένων σε προνομιούχους και μη, ο ανοιχτός απεργοσπαστισμός της κρατικής ΓΣΕΕ κάτω από την ηγεσία του φασίστα Ραυτόπουλου, η υποστήριξη των μέτρων από τη Μητσοτακική δεξιά και η κρυφή σύμπλευση με την κυβέρνηση του ΚΚεξ, δεν μπόρεσαν να εμποδίσουν το αναπόφευκτο.

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Στη σημερινή φάση δεν έχει τόση σημασία ότι οι απεργίες αυτές ήταν 24ώρες ή 48ώρες, όσο η πρωτοφανής για τα μέχρι τώρα δεδομένα, μαζικότητά τους, ο παλλαϊκός και πανελλαδικός χαρακτήρας τους. Αυτό εννοούμε όταν λέμε σοβαρό πολιτικό ζήτημα. Και αυτό είναι που αποτά σημασία. Η αντίθεση στον Παπανδρέου εκφράστηκε από την εργατική τάξη όλης της χώρας. Ιδιαίτερα στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, οι απεργίες και οι συγκεντρώσεις, ήταν από τις μαζικότερες και δυναμικότερες, γεγονός που είχε να συμβεί εδώ και πολλά χρόνια. Αυτά θορυβήσαν την κυβέρνηση που έσπευσε έντρομη να μειώσει τη σημασία αυτής της πανελλαδικής απεργιακής κινήτοποιησης, είτε μέσα από τη διαστρέβλωση του πραγματικού αριθμού των διαδηλωτών, είτε μέσα από τα νεύτικα ποσοστά της απεργίας. Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική. Και δεν έχει να κάνει απλά και μόνο με τα στοιχεία που αναφέραμε, όσο με την τεράστια πολιτική σημασία των απεργιών αυτών. Και αυτή είναι πλέον η αντιστροφή μέτρηση για τον Παπανδρέου και την κυβέρνηση του. Γιατί οι απεργίες που έγιναν και αυτές που θα ακολουθήσουν στο αμέσως επόμενο διάστημα, πέρα από το ότι πραγματοποιούνται λίγο καιρό μετά από τις εκλογές εκνεύσει τον αποτέλεσμα τους έδρανε το μέγεθος της ξεδιάντροπης εξαπάτησης πλατιών λαϊκών μαζών, μαρτυρούν ότι είναι το αποτέλεσμα της αλματώδους ανώτατης της πολιτικής συνείδησης της εργατικής τάξης, απέναντι σε μια εκμεταλλεύτρια τάξη και τον πολιτικό της εκπρόσωπο. Λίγιστον

Η εργατική τάξη βγήκε στο προσκήνιο. Συσπείρωσε γύρω της σημαντικά τμήματα του εκμεταλλευόμενου λαού, ακόμα και μικροαστικά στρώματα, ξεπέρασε τους εγκάθετους εργατοπατέρες και μπήκε μπροστά στον αγώνα για την υπεράσπιση του ψωμιού και της δουλειάς. Πάνω απ' όλα μετάρησε τις απεργίες της, στα εργοστάσια, στις επιχειρήσεις, στα γυαλιά, στους δημόσιους οργανισμούς, σε ένα σοβαρό πολιτικό ζήτημα, αμφισβητώντας πλέον έμπραχτα το δικαίωμα του Παπανδρέου, να την κάνει μια στρατιά ανέργων και εξαθλιωμένων μαζών.

Από τις πρωτοπόρες διαδηλώσεις των εργατών

το ιδεολογικό ξεκαθάρισμα, στη μέχρι τώρα σύγκριση, για τον πραγματικό χαρακτήρα αυτής της κυβέρνησης, μέσα από την έμπραχτη κατάρρευση της νεουλαϊκής μάσκας της και τον νεοσοσιαλιστικών της εξαγγελιών.

Αλλά η τόση σημασία έχει αυτός ο απεργιακός αγώνας, γιατί όξυνε τις αντιθέσεις και έφερε την αποδέσμευση ηγετικών συνδικαλιστικών στελεχών, απ' το κυβερνητικό κόμμα, έτσι ώστε έγινε κατορθωτό να υπάρξει ένας ευνοϊκός σχετισμός δυνάμεων απ' αυτές τις απεργίες σε μια σειρά εργατικά κέντρα, ομοσπονδίες, εργατικά σωματεία, σκό-

μα και τριτοβάθμιες οργανώσεις, όπως π.χ. η ΑΔΕΔΥ. Από μια άποψη αυτό είχε καθοριστική σημασία, για το ξέσπασμα των απεργιών, αν αναλογισθούμε ότι την περίοδο αυτή η εργατική τάξη είναι αποπλιωμένη ιδεολογικά και αποπροσανατολισμένη από το συγκεκριμένο αίτημα των αυξήσεων, από τον άλλο ύπουλο εχθρό που έχει στα σπλάχνα της, το ΚΚεξ.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ - ΚΚΕ

Αν η μαζικότητα αυτών των συγκεντρώσεων και απεργιών ήταν το κυρίαρχο θετικό στοιχείο, η έλλειψη παλμού και αγωνιστικότητας, τουλάχιστον στις συγκεντρώσεις Αθήνας και Πειραιά, ήταν το άλλο αρνητικό στοιχείο που τις χαρακτήριζαν. Παρότι φάνηκε ότι η εργατική τάξη και οι εργαζόμενες μάζες κατέβηκαν στους δρόμους να βροντοφωνάζουν την οργή και την ανάγκη της τάξης και με μια μεγάλη διάθεση ενότητας, αυτό δεν έγινε κατορθωτό, χάρις στην προμελετημένη, ύπουλη και διασπαστική στάση του νεο - ΚΚΕ.

Και αυτό έγινε με πολλούς τρόπους. Πρώτα με την μη ενιαία στάση στην απεργία των εργατικών κέντρων Αθήνας - Πειραιά, με την γελοία δικαιολογία, ότι η διοίκηση του Ε.Κ.Π. δεν... πρόλαβε να συνεδριάσει. Πίσω από το κομικό αυτό επίχειρημα, κρύφτηκε διάσπαση τεράστιων διαστάσεων, αν σκεφτούμε ότι η καρδιά του ελληνικού προλεταριάτου χτυπά σ' αυτές τις δύο πόλεις, όπου βρίσκεται και ο κύριος όγκος του. Άλλο παράδειγμα της διασπαστικής ταχτικής αυτού του κόμματος, ήταν το εσκεμμένο υπέρμετρο για το ποι σωματεία Ομοσπονδιών απεργούσαν τη Δευτέρα. Παράδειγμα, οι εργαζόμενοι της ΧΡΩΠΕΙ δούλευαν όταν η ομοσπονδία τους, τον φαρμακοπολιτών έπαιρνε μέρος στην απεργία του Ε.Κ.Α.

Υστερα από αυτό φαντάζει αστεία, αλλά είναι παράδειγμα των μεθόδων που χρησιμοποιεί ο σο-

σιαλφασισμός, η προσπάθεια που έγινε να ανακόψει η αγωνιστική διάθεση των απεργών, στην πορεία προς τη Βουλή, μέσα από τον εκκωφαντικό θόρυβο και τη συνεχή μετάδοση τραγουδιών από τα μεγάφωνα. Ήταν τέλος προκλητική για μια ακόμα φορά η στάση του σοσιαλφασισμού να αποκλείει και να χτυπήσει με τραμπούκους του, εξοικονομολογικούς οργανώσεις στην διάρκεια της πορείας. Τα γεγονότα αυτής της απεργιακής συγκέντρωσης, έδειξαν ότι το νεο - ΚΚΕ προσπάθησε όσο μπορούσε να μειώσει τη σημασία της, να χτυπήσει όσο μπορούσε την απεργία και να την ελέγξει για να μην πάρει διαστάσεις έξω από αυτές που αυτό το κόμμα έχει καθορίσει για το εργατικό κίνημα.

ΝΑ ΚΛΙΜΑΚΩΘΟΥΝ ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ. ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΕΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Το κατέβασμα στον ταξικό στίβο χιλιάδων εργαζομένων, με την οργή και τη μαζικότητα αυτών των απεργιών, είναι μία νέα ποιότητα στη σημερινή φάση του εργατικού κινήματος. Μια ποιότητα που φοβάται τόσο η κυβέρνηση, όσο και το αριστερό της δεκανίκι, το νεο - ΚΚΕ. Γιατί η εργατική τάξη και ο λαός στους δρόμους σημαίνει ανατροπή των σχεδίων της νεας δεξιάς, σημαίνει σπάσιμο των αλισσιδών, που με χίλιους τρόπους είναι δεμμένο σήμερα το εργατικό κίνημα, σημαίνει ανέβασμα της ιδεολογικοπολιτικής ωριμότητας της εργατικής τάξης σε νέα επίπεδα.

Δεν μπορεί λοιπόν αυτό το κόμμα, αν συνεχισθεί, να μην ξεπετάξει από τις γραμμές του, ότι πιο σάπιο έχει και να μην αναδείξει μέσα από τους κόλπους του νέα ταξικά στελέχη, πρωτοπόρους επαναστατές εργάτες και εργαζόμενους, που θα αναλάβουν την καθοδήγηση του αγώνα. Γιατί αυτό είναι το καθοριστικό σημάδι για την εργατική τάξη μέσα στις πολιτικές θέσεις που έρχονται. Να αποκτήσει συνείδηση του καυτού της και του πρωτοπόρου κοινωνικού της ρόλου. Πρώτιστο καθήκον είναι να κλιμακωθούν οι απεργίες, σε μια ξεκάθαρη κατεύθυνση και στόχους. Αυτή την εθιμήν επωμίζονται σήμερα οι κομμουνιστές και τα στελέχη μέσα στο πολιτικό κίνημα της εργατικής τάξης. Να συντηρούμε τις θεωρίες του μικροαστικού φιλελευθερισμού και του αναρχοσυνδικαλισμού, να τακτικίσουμε την ιδεολογία και πρακτική του ρεφορμισμού και του σοσιαλφασισμού, σοσιαλιμπεριαλιστικού τύπου ή του φιλοσοσιαλιμπεριαλιστικού τροτσκισμού, να χτυπήσουμε τον οικονομισμό των οππορτουניστών.

Απεργιακός παραταταμένος αγώνας ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης, για την υπεράσπιση του βιοτικού μας επιπέδου και της ύπαρξής μας σαν τάξη, ενάντια στην απειλή του φασισμού, της πείνας και του πολέμου. Αυτά είναι τα καθήκοντά μας στη σημερινή φάση.

Οι τελευταίες διαγραφές στο ΠΑΣΟΚ

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΖΟΥΜΕ

Με σειρά μαζικών διαγραφών ανώτατων συνδικαλιστικών στελεχών απάντησε ο Παπανδρέου στη «πρόκληση» τους να μη δεχθούν τα οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και να ηγηθούν σ' ένα σημαντικό βαθμό στο απεργιακό κίνημα.

Οι διαγραφές αυτές, που έγιναν γνωστές στο πανελλήνιο με τη γνωστή πια στελεχοκτόνο μέθοδο της αιφνιδιαστικής ανακοίνωσης από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αποφασίστηκαν από το εκτελεστικό Γραφείο του ΠΑΣΟΚ κι όχι από το πειθαρχικό. Αίτιο για τη μεταπήδηση και τέτοιας ύφης αρμοδιότητων στο Ε.Γ. φαίνεται να είναι η δυσανασχέτιση μελών του πειθαρχικού. Βέβαια, είναι πέρα από κάθε έννοια καταστατικής λειτουργίας η διαγραφή μελών ενός ανώτερου οργάνου όχι από το όργανο στο οποίο ανήκουν, αλλά από ένα κατώτερο του. Και για τα μέλη της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, που διαγράφηκαν με τη τελευταία σειρά προγραφών από το Ε.Γ. ισχύει ακριβώς αυτό. Όμως, πέρα από την αντικαταστατική ενέργεια, που δείχνει από μια άλλη γωνιά την δημοκρατική ποιότητα της ηγετικής κλίμακας του ΠΑΣΟΚ, υπάρχει κι ένα άλλο ζήτημα που ίσως αποδειχθεί σημαντικότερο για το πολιτικό μέλλον ορισμένων στελεχών. Με την απόφαση αυτή ο Παπανδρέου κάνει συνένοχους του στην αντιδημοκρατική μεθοδολογία και τους εκφορστές των διάφορων άλλων τάσεων μέσα στους κόλπους του ΠΑΣΟΚ. Τώρα κανείς δεν μπορεί να «νίπτει τας χείρας» του. Είναι κι αυτοί συνυπεύθυνοι, όπως είναι και τα μέλη της κοινοβουλευτικής ομάδας, που επιδοκιμαστικά χειροκρότησαν τις διαγραφές. Ο αγός των σημερινών επιδοκιμασιών, χειροκροτημάτων και ποδοβολητών θα είναι ένα ασήκωτο φορτίο στις πλάτες τους κάνοντας τους πιο εύλωτους στις όποιες πιέσεις και εκβιασμούς γι' ανάλογη μεταχείριση.

Τώρα πια γίνεται φανερό η σκοπιμότητα της προηγούμενης απόφασης της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ για τον χωρισμό του κόμματος από το κράτος. Όπως γράσαμε και σε προηγούμενο φύλλο της «Νέας Ανατολής», τώρα πια κανένας απ' αυτούς τους «λιγότερο ή περισσότερο, ανερχόμενους αστέρες» του ΠΑΣΟΚ δεν θα αισθάνεται εξίσου με προηγούμενα ασφαλή. Μόνο το κόμμα δεν του παρέχει μαζικό πεδίο αναφοράς, μόνο το κράτος δεν τον καλύπτει από τις πλάτες. Και θα έχουν όλοι τους ζωντανές τις εικόνες εκείνων που σε μια νύχτα κατάρρευσαν, όταν έμαθαν από το φονικό δελτίο ειδήσεων, τον 9.30', ότι έθεσαν εναντίον εκτός κινήματος. Η άρνηση, που να εκλεγεί ο Πιπέρης στο εκτελεστικό γραφείο και η ταυτόχρονη αδυναμία των υποστηρικτών του να τον επιβάλλουν —όπου στη ψηφοφορία συγκέντρωσε μόνο 21 ψήφους— σήμαινε την αρχή του τέλους για την τάση που αυτός εκπροσώπη.

Μια άλλη πιεχή που τώρα επίσης διευκρινίζεται είναι ότι ο διαχωρισμός κόμματος - κράτους ισχύει για όλους τους άλλους εκτός από τον Α. Παπανδρέου. Αυτός έχει την πίττα, αυτός έχει και το μαχαίρι. Η απόφαση για τα οικονομικά μέτρα δεν πάρθηκε από το Ε.Γ. αλλά από την κυβέρνηση. Τα συνδικαλιστικά στελέχη απειθήρχτησαν όχι σε κομματική αλλά σε κυβερνητική γραμμή. Αυτό όμως δεν εμπόδισε να διαγραφούν άμεσα από το κόμμα.

Οι τελευταίες αυτές διαγραφές έρχονται να δυναμώσουν ακόμα περισσότερο την οπισθεμένη γύρω από τον Α. Παπανδρέου, αντιδραστική κλίμακα, και εξοντώνουν τους υπονήφους αντιπάλους τους τον ένα μετά τον άλλο. Ταυτόχρονα όμως αποτελούν και αδυναμία τους μιας και επικεντρώνουν τις επιμέρους αντιθέσεις σε μια συνολική. Εκδιώχνοντας τους αντιπάλους τους αυτοαπομονώνονται κι αυτοί τους κάνει ακόμα πιο επικίνδυνους. Αυτό είναι ένα συμπέρασμα που πρέπει βαθιά να το πάρουμε υπ' όψη.

Οι συνδικαλιστές που διαγράφηκαν, αυτοί που τους υποστήριξαν μέσα από τις συνδικαλιστικές αλλά και τις τοπικές οργανώσεις, πρέπει να έχουν σαν τιμή τους που δεν σήκωσαν ένοχο χέρι ενάντια στο λαό. Απομένει όμως, για να κλείσει ανεπιστρεπτή ο δρόμος της επιστροφής, η βαθιά και ολοκληρωμένη κριτική. Μια επιστροφή που μπορεί να εκφραστεί είτε με την οργανωτική επανένταξη, είτε με την παραμονή στις παρυφές της πολιτι - κοιδοιολογικής φυσιογνωμίας του ΠΑΣΟΚ, ριχνοντας έτσι σε χειμάρια νάρκη ζωντανές και πολύτιμες για το λαϊκό κίνημα δυνάμεις.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Φίλοι Αναγνώστες, Ενισχύστε οικονομικά την ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ Η εφημερίδα μας στηρίζεται αποκλειστικά στις εισφορές των μελών και των φίλων της ΟΑΚΚΕ. Γιαυτό ζητάμε την ενίσχυσή σας. Για επιταγές, στείλτε στη διεύθυνση: Διονύση Βόγλη Βαλαωρίτου 1 Παλιά Κοκκινιά - Πειραιάς

ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΠΙΕΤΙΝΟ!

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Στην Ιταλία ο πρωθυπουργός της χώρας Μπιεττινο Κράζι παραιτήθηκε ύστερα από πιέσεις που δέχθηκε όχι μόνο από τη μεριά των αμερικάνων, αλλά και στο εσωτερικό, ιδιαίτερα από τον ακραία φιλοαμερικάνο υπουργό άμυνας Σπαντολίνι, γιατί δεν συνέλαβε και δεν εξέδωσε στις ΗΠΑ τον Αμπού Αμπάζ.

Όπως δήλωσε ο Κράζι «Αυτός ο ίδιος ο πρόεδρος Ρήγκαν μου τηλεφώνουσε συνεχώς, ανακοινώνοντας μου την απόφαση της κυβέρνησης της Ουάσιγκτον να μεταφέρει σε αμερικάνικο έδαφος τους υπεύθυνους της δολοφονίας του Α. Κλίνγκφωερ». Ήταν όμως επόμενο μέσα στο κλίμα του αναμμένοι αντιαμερικανισμού και της δικαίωσης της αποφασιστικής στάσης του Κράζι, ο οποίος απείλησε μάλιστα να μη πάει στην συνάντηση των ηγετών των 7 πιο αναπτυγμένων χωρών της δύσης στη Ν. Υόρκη, να μη διεκδικήσει, τουλάχιστον για σήμερα, κανείς αντιπάλος του την πρωθυπουργία και έτσι του δόθηκε εκ νέου η εντολή σχηματισμού κυβέρνησης.

Η τροπή αυτή των γεγονότων, η αδυναμία δηλαδή του Ρήγκαν να κατασκευοφαντήσει την ΟΠΑ και να επιβάλλει τις θέλησεις του στην Αίγυπτο και την Ιταλία, δύο χώρες του τρίτου και του δεύτερου κόσμου αντίστοιχα, είναι που τον ανάγκασαν να στείλει υλοκριτικά και γλικανάλια ραβασάκια με την υπογραφή Ρον, είναι που τον υποχρέωσαν να αποδεχτεί την προσβολή ειδικός απεσταλμένος του να περιμένει 24 ώρες για να τον δεχτεί ο Μουμπάρακ.

Αυτές τις ημέρες οι ΗΠΑ έδειξαν τη δυνατότητα αλλά και τη θέληση τους να κάνουν τυχοδιωκτισμούς στα 4 σημεία του ορίζοντα και να πραγματοποιούν επιδείξεις ισχύος παγκόσμιας κλίμακας. Ταυτόχρονα όμως φάνηκε και η στρατηγική τους αδυναμία, όταν η αποφασιστικότητα των λαών τους κάνει καταγέλαστους εξ' ίσου παγκόσμια κλίμακα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Κλείνουν αυτές τις μέρες 41 χρόνια από την μεγάλη μάχη, που έδωσαν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ ενάντια στους γερμανοφασίστες καταχτητές, τη μάχη της Ηλεκτρικής στον Πειραιά και που κατά κάποιο τρόπο αποτελεί το κύκνειο άσμα του γερμανικού ιμπεριαλισμού, μια επιχείρηση δηλαδή σαμποτάζ την στιγμή της υποχώρησής του. Έτσι αυτή η μάχη ταυτόχρονα χαρακτηρίζει και το τέλος της ΕΑΜικής αντίστασης, ώστε ν' ανοίξει μια νέα περίοδος στην ιστορία του λαού μας, που χαρακτηρίζεται από σκληρούς ηρωικούς αγώνες, αλλά και προδοσίες.

Μ' αυτήν την ευκαιρία εμείς κρίνουμε σκόπιμο, ενάντια στους κούφιους ύμνους, στην καπηλεία και στη στομαφόδη διαστρέβλωση της εθνικής αντίστασης, που επιχειρούν μέσα από τις επετείους οι ρεβιζιονιστές και οι ψευτο - αριστεροί κάθε απόχρωσης, να τοποθετήσουμε αυτό που είναι το πιο πολύτιμο: την πείρα αυτού του αγώνα. Το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα έχει, πάνω απ' όλα, να αποκομίσει την πείρα του παλιού ΚΚΕ, που στάθηκε η ουσιαστική καθοδηγητική δύναμη του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ.

Γι' αυτό δημοσιεύουμε ένα απόσπασμα από την μπροσούρα του γραμματέα του ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδη, που αυτός έγραψε στην εξορία

στα 1962 με γενικό τίτλο «Προβλήματα της Κρίσης του ΚΚΕ». Πρόκειται για ένα τεράστιο, ιστορικής σημασίας ντοκουμέντο, ένα αμείλιχτο κατηγορώ του ομπορτουνισμού και του ρεβιζιονισμού, που φώλιαζε μέσα στο ΚΚΕ, αλλά και ταυτόχρονα ένα πυκνό, οξυδερκή απολογισμό της ΚΚέδικης ιστορίας μετά το '40.

Στο απόσπασμα που δημοσιεύουμε με τον ειδικό τίτλο «Η Αληθεια για την Εθνική Αντίσταση» ο Ζαχαριάδης με την τόλμη του αληθινού προλεταρίου ηγέτη δεν διστάζει να τοποθετήσει την τότε καθοδήγηση του ΚΚΕ στις πραγματικές της διαστάσεις, δεν διστάζει να πει ότι αυτή «δεν έφτασε στο ύψος της εθνικής αντίστασης, δεν φάνηκε αντάξια της εμπιστοσύνης και του μεγαλείου του λαού και να βρει την ρίζα αυτής της καθυστέρησης στην λαβερμένη γραμμή και στην ομπορτουνιστική ηγεσία του κόμματος.

Ταυτόχρονα σ' αυτό το κείμενο ο γραμματέας του ΚΚΕ υπερασπίζεται και τον εαυτό του ενάντια στη λασπολογία που ο ελληνικός και ρώσικος ρεβιζιονισμός εξαπέλυσαν εναντίον του μετά το '56, όχι τόσο για να κατεδαφίσουν ένα μεγάλο ηγέτη, αλλά την ιδεολογική και πολιτική γραμμή, που αυτός με συνέπεια έκφραζε μέσα στο ΚΚΕ.

Ένας χρόνος από τον θάνατό του Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΑΛΑΡΑΣ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

Αυτές τις μέρες, πριν ένα χρόνο στις 2 Νοέμβρη άφησε την τελευταία του πνοή ο σύντροφος Θωμάς. Ο θάνατος του προήλθε από τροχαίο δυστύχημα και έτσι άχαρα χάθηκε από κοντά μας ένα αξιόλογο στέλεχος του μ - λ Κινήματος.

Ο σ. Θωμάς Καλαράς μπήκε από νεολαίος στο επαναστατικό κίνημα στην περίοδο της Παπαδοπούλικης δικτατορίας, αναδείχτηκε γρήγορα σε στέλεχος του διακρινόμενου για τις οργανωτικές του ικανότητες και τη φιλογενή επαναστατική πίστη.

Στην αρχή καθοδηγητικό στέλεχος της ΚΕΜΑ και στη συνέχεια του ΜΑΚΚΕ και του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ κράτησε σε δύσκολες στιγμές και απόδειξε την αφοσίωσή του στα ιδανικά του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού. Πάνω απ' όλα ο σ. Θωμάς, ήταν ένας σπουδαίος άνθρωπος, που τον ξεχώριζε από τα σκουλήκια του ομπορτουνισμού.

Ήταν ανιδιοτελής, λιτός, απλός, ειθούς χαρακτήρας, που δεινόταν με το προλεταριάτο με έναν τρόπο αξιοζήλευτο.

Ήταν ταξικός και πάντα πρώτος στους αγώνες της εργατικής τάξης.

Ο πρόωρος και άδικος χαμός, στέρησε στον αξέχαστο σύντροφο τη δυνατότητα να βρίσκεται παρών, στην πάλη που ξεδιπλώθηκε τον τελευταίο χρόνο ανάμεσα στην ΟΑΚΚΕ και στους ομπορτουνιστές καθοδηγητές του λεγόμενου ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

Τιμή στο σ. Θωμά, που θα παραμείνει για πάντα χαραγμένος στη μνήμη μας.

ΟΕΥΝΕΤΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ «Κ» Κεσ

Όσο πιο κοντά προς το σύντροφο Χαρίλαο Φ. πηγαίνει ο σύντροφος Λεωνίδας Κ., τόσο και πιο έντονη γίνεται η κρίση στο ΚΚΕ εσωτερικού.

Υπάρχουν μερικά σοβαρά γεγονότα, που μαρτυρούν μια αλλαγή στις σχέσεις των δύο κομμάτων του ρεβιζιονισμού. Πρώτα - πρώτα, ενώ το ΚΚεξ, έχει πάψει εδώ και καιρό να κάνει επιθέσεις από τις στήλες του Ριζοσπάστη, απέναντι στην Αυγή, πρέπει να παραδεχτούμε ότι ισχύει και το αντίστροφο. Πρόσφατα στη Βουλή ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΚΚεξ, Καλούδης, ζήτησε να δίνεται ο λόγος και στον Κύρκο, όπως μας πληροφορήσαν οι αστικές φυλλάδες. Και δεν είναι βέβαια μόνο αυτά, αλλά και οι ταχτικές συναντήσεις και εγκάρδιες κουβέντες ανάμεσα σε βουλευτές του ΚΚεξ, και τον Κύρκο.

Όσοι αιτία μάλιστα δεν θα ήταν, παρά μόνο κτηνός. Αλλά όπου υπάρχει κανόν υπάρχει και φωνή. Έτσι ηρθε η απόφαση της Κ.Ε. του ΚΚεξ, που μίλησε για πρώτη φορά για διάσπαση το 1968 και έβαλε το ζήτημα της ενότητας της «Αριστεράς». Έτσι λοιπόν ανοίξε ο δρόμος για ακόμη καλύτερες μέρες ανάμεσα στις ηγεσίες των δύο ρεβιζιονιστικών κομμάτων. Είναι γεγονός ότι ο Κύρκος παίζει ένα πολύ θετικό ρόλο στην ενότητα της Νέας Δεξιάς και συνεχώς η Αυγή τώρα τελευταία εγκωμιάζει τον Γκορπατσώφ και γενικότερα επικροτεί τις αλλαγές, που κάνει ο Γκορπατσώφ στο κόμμα και στο κράτος. Γι' αυτές του τις υπηρεσίες και νάταν μόνο... αυτές... ο Κύρκος κερδίζει τις συμπάθειες των συντρόφων της «αριστεράς», αλλά χάνει τις συμπάθειες των συντρόφων μιας άλλης πλειοψηφίας μέσα στην Κ.Ε. του εσωτερικού και πολλούς στο κόμμα και τη νεολαία.

Έτσι το Σαββατοκύριακο που μας πέρασε η Κ.Ε. του εσωτερικού συνεδρίασε και αποφάσισε να προχωρήσει στο συνέδριο, απαντώντας τον κόμματος που σπαράζεται από αντιθέσεις, τέτοιες, που τίποτα δεν αποκλείει τη διάσπασή του.

Έγινε γνωστό, ότι σ' αυτή τη συνεδρίαση τοποθετήθηκε και συζητήθηκε βασικά η φυσιογνωμία αλλά και το όνομα του Εσωτερικού. Αν και ακόμη δεν έχουν έρθει στα χέρια μας οι διάφορες εισηγήσεις, αυτοί τους είναι βέβαιο, ότι υπάρχουν διαφορές σε βασικά ζητήματα ανάμεσα σε δύο τάσεις αυτή τη

Κύρκου και αυτή του Μπανιά.

Τα ζητήματα βασικά είναι α) Η στάση απέναντι στη Ρώσικη υπερδύναμη και κατ' επέκταση στο ΚΚεξ. Εδώ ο μεν Κύρκος υπερθεματίζει της φιλορωσικής γραμμής, ενώ ο Μπανιάς αντιστέκεται με διακηρυγμένες θέσεις του Εσωτερικού. β) Το ζήτημα της κάλυψης του φασιστικού δρόμου που ακολουθεί ο Παπανδρέου ή στην καταγγελία, έστω και με το χαρακτηρισμό του αταρχισμού. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε την καταγγελία, για αταρχισμό που έκανε η νεολαία του Ρήγα — γνωστή για την αντιΚυρκική της στάση — στη διαδήλωση της Δευτέρας. γ) Το ζήτημα του τίτλου. Στο σημείο αυτό πρέπει να παρατηρήσουμε ότι όπως δηλώνουν οι στέλεχη του εσωτερικού τα βασικά ζητήματα είναι η φυσιογνωμία και η πολιτική, αλλά δεν θα πρέπει να μέλη του Εσωτερικού και του Ρήγα να ξεχνάνε, ότι ανέκαθεν πάλεψε το ΚΚεξ, ενάντια στον τίτλο τους και δεν είναι τυχαία η υποχωρητικότητα του Κύρκου. Δεν είναι τυχαίο πως αυτή η αλεπού σιγά - σιγά είτε με το ποιος θα είναι πρόεδρος, είτε με το ποιος θα είναι βολευτής αντρέψει την εκλεγμένη από το συνέδριο ηγεσία κι άλλαξε τη γραμμή έτσι ώστε να μην υπάρχει στα βασικά προβλήματα διακρίση από τις θέσεις, του παλιού ΚΚΕ. Κάνουμε αυτές τις διαπιστώσεις σήμερα αλλά, θα σπανεύθουμε στο ζήτημα αυτό μιας και θα υπάρχει αρκετή ύλη, από τις εισηγήσεις στελεχών του εσωτερικού στις προ-συνεδριακές διαδικασίες.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Μια άλλη ιστορική διαστρέβλωση και παραποίηση που κάνει η ομπορτουνιστική κλίκα Παρτσαλιδή - Κολιγιάννη και Σία είναι και αυτή: Ο Ζαχαριάδης ή υποτιμάνει, παραγνωρίζει και συκοφαντεί την εθνική αντίσταση! Κι εδώ εορμαδίζεται η γνωστή παροιμία, άλλων τα κακάρια και αλλού γυνάνει οι κόρτες. Η αλήθεια η ιστορική κι εδώ, είναι απ' την άλλη μεριά του μπαρούτι, όπου βρίσκεται ο Παρτσαλιδής και η παρέα του.

Η θέση του Ζαχαριάδη στο ζήτημα αυτό ήταν αυτή: α) η εθνική εποποιία 1941 - 1944 στο μεγαλείο της, στέκει ενώπιον διπλά στο 1821. Απ' την πλευρά της πραγματοποιήσεως της εθνικής παλαίμαχης ενότητας δεν εί ανάλογο της στην ιστορία της πατρίδας μας. β) Ποτέ οι συνθήκες δεν ήταν αντικειμενικά, τόσο ευνοϊκές για να νικήσει ο λαός. γ) Η καθοδήγηση της εθνικής αντίστασης, δηλαδή πρώτ' απ' όλα και κυρίως το Κ. Κ. Ε., η καθοδηγήσή του δεν στάθηκε και δεν έφτασε στο ύψος της εθνικής αντίστασης, δεν φάνηκε αντάξια της εμπιστοσύνης, και του μεγαλείου του λαού. Αυτό βρήκε το αποκορύφωμά του στην συνθηκολόγηση της Βάρκιζας. Και την παράδοση των όπλων πράμα που δεν έκανε κανένα άλλο κίνημα εθνικής αντίστασης στην Ευρώπη. Η ιστορία του έθνους μας γενικά και του λαϊκού κινήματος ξεχωριστά, δεν γνώρισε άλλη τέια πράξη κατάπτωσης και προδοσίας. Όταν γύρισε ο Ζαχαριάδης στα 1945 προσπάθησε να ξεκαθαρίσει τις αιτίες για το κατόπιν αυτό και τη γραμμή για τη διόρθωσή του. Η βασική πολιτική αιτία της ήττας μας ήταν η ολοκληρωτική υποταγή στους αγγλους, στις επιδιώξεις της αγγλικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής στην Ελλάδα. Αυτό είναι αναμφισβήτητο και έχει αποδειχτεί τραγωδικά! Και αυτό δείχνει την πλήρεια πολιτική ανικανότητα της τότε καθοδήγησης του κόμματος που αναθεώρησε ομπορτουνιστικά την πολιτική γραμμή του κόμματος όπως είχε καθοριστεί και αποκρυσταλλωθεί απ' το 1931 και πέρα και καθόριζε σαν κύριο στόχο της την απαλλαγή της χώρας απ' την ξενική εξάρτησή της και πρώτ' απ' όλα απ' τον αγγλικό ιμπεριαλισμό.

ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Όταν γύρισε ο Ζαχαριάδης το πρώτο που έκανε ήταν να τονίσει τις δικές του ευθύνες για την ήττα αυτή, γιατί οι τε σιγμή περνούσε απ' το μυαλό του η σκέψη ότι μπορούσε να ξεχωρίσει τον εαυτό του από το κόμμα, που έπαθε τέια ήττα και που και αυτός ήταν ένας απ' τους καθοδηγητές του.

Σαν συνέπεια της τέιας θέσης του ήταν και το ότι: α) δεν έβαλε ζήτημα προσωπικών ευθυνών και μέτρων για κανέναν, γιατί πίστευε ότι τα λάθη ήταν όχι συνειδητά και μετρήσιμα αλλά απ' την απροσδόκητη και ουσιαστικά απομόνωσε το Σιάνο απ' τον υπέθινο χειρισμό των κομματικών ζητημάτων. Οι εκθέσεις Γκοτζέ - Μακρίδη καθώς και η συγκεκριμένη μελέτη της δράσης του Σιάνο στα 1941 - 44 τον έπεισαν ότι ο Σιάνος ήταν πρόδοτος, προβόκατορας, πρώτος έμμεθ για τις σκέψεις του αυτές ο Παρτσαλιδής, που συμφώνησε χωρίς να εκφράσει καμία αντίρρηση, γ) Πήρε την πρωτοβουλία για ριζική αλλαγή στην γραμμή του κόμματος, πολιτική και οργανωτική. Αυτό βρήκε την εκφορά του στη 2 ολομέλεια της Κ. Ε. του Κ.Κ.Ε. (Φεβρής 1946), όπου το Κ.Κ.Ε., ήρθε με βάση συντελεσμένη τη δουλειά της αναδιοργάνωσης των κομματικών και λαϊκών δυνάμεων που βρίσκονταν σε κατάσταση πε-

2) Δίπλα στην πλήρεια πολιτική ανικανότητα της τότε καθοδήγησης και ισότιμης παρέκκλισης που καθόρισε την ήττα της εθνικής μας αντίστασης στέκει και η συνειδητή προδοσία της από το Σιάνο.

Ο Σιάνος, πράχτορας της Ιντελιζέντ Σέρβης και της ασφάλειας συνειδητά υποσκαφτε και πρόδινε το κίνημα και τον εθνικό αγώνα με αποκορύφωμα τα γεγονότα του Δεκεμβρίου 1944, όπου ο Σιάνος έκανε όλα όσα μπορούσε για να παραλύσει τον ΕΛΑΣ, να σκορπίσει και να τεμαχίσει τις δυνάμεις του και έτσι να επιτρέψει στον Τσώρτσιλ και στον Σκόμπι, να επιβληθούν στην Αθήνα.

Κατόπιν όλων αυτών της επισημνής καταρκάλας ήταν ο πάτος, η ανικανότητα της Βάρκιζας που ο πρωταγωνιστής της Σιάνος έβαλε να την υπογράψει ο μπατηρημένος «πολιτικός» Παρτσαλιδής.

Αυτή είναι η «ιστορική» αλήθεια για την ήττα της εθνικής αντίστασης.

...όλη όμως η πολιτική και δράση του κόμματος απ' τη 12η ολομέλεια και πέρα κατευθύνονταν ολοκληρωτικά στη διόρθωση των συνεπειών της Βάρκιζας πράμα που βρήκε την ολοκλήρωσή του στην 2η ολομέλεια που έγινε τότε ήττα και τυχαία ακριβώς στην πρώτη επέτειο της υπογραφής της Βάρκιζας και αποτέλεσε ακριβώς την πλήρεια άρνησή της.

ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Όταν γύρισε ο Ζαχαριάδης το πρώτο που έκανε ήταν να τονίσει τις δικές του ευθύνες για την ήττα αυτή, γιατί οι τε σιγμή περνούσε απ' το μυαλό του η σκέψη ότι μπορούσε να ξεχωρίσει τον εαυτό του από το κόμμα, που έπαθε τέια ήττα και που και αυτός ήταν ένας απ' τους καθοδηγητές του.

Σαν συνέπεια της τέιας θέσης του ήταν και το ότι: α) δεν έβαλε ζήτημα προσωπικών ευθυνών και μέτρων για κανέναν, γιατί πίστευε ότι τα λάθη ήταν όχι συνειδητά και μετρήσιμα αλλά απ' την απροσδόκητη και ουσιαστικά απομόνωσε το Σιάνο απ' τον υπέθινο χειρισμό των κομματικών ζητημάτων. Οι εκθέσεις Γκοτζέ - Μακρίδη καθώς και η συγκεκριμένη μελέτη της δράσης του Σιάνο στα 1941 - 44 τον έπεισαν ότι ο Σιάνος ήταν πρόδοτος, προβόκατορας, πρώτος έμμεθ για τις σκέψεις του αυτές ο Παρτσαλιδής, που συμφώνησε χωρίς να εκφράσει καμία αντίρρηση, γ) Πήρε την πρωτοβουλία για ριζική αλλαγή στην γραμμή του κόμματος, πολιτική και οργανωτική. Αυτό βρήκε την εκφορά του στη 2 ολομέλεια της Κ. Ε. του Κ.Κ.Ε. (Φεβρής 1946), όπου το Κ.Κ.Ε., ήρθε με βάση συντελεσμένη τη δουλειά της αναδιοργάνωσης των κομματικών και λαϊκών δυνάμεων που βρίσκονταν σε κατάσταση πε-

τον εαυτό του, εξισώνει την αντίσταση με τη Βάρκιζα!

Ο Παρτσαλιδής ποτέ δεν πίστευε στο λαό, στην ικανότητα να νικήσει την πλουτοκρατία ντόπια και ξένη και να χρίσει καινούργια ζωή. Δεν είναι τυχαίο ότι στο παλαικό και πανκοκκοεδικό προσκλητήριο του Οχτώβρη 1940 μονάχα η Κέρκυρα δεν απάντησε, ενώ εκεί τα πράματα, η θέση μας έπρεπε γύρω πιο καθαρή από παντού αλλού. Γιατί (ρωτάει γιατί δεν είπα παρών στο προσκλητήριο σημ. Α.) και για να τελειώνουμε με κεφάλαιο αυτό, μερικά σχετικά ερωτήματα για τον Παρτσαλιδή και Σία. Ποια η θέση του τότε στο Π. Γ. στο ζήτημα της Γκαζέρτας; Ποιά απόφαση πήρε το Π. Γ. και ο ίδιος για τη σύγκρουση 1944 στην Αθήνα; Ποιός πήρε την απόφαση και ποιή η δική του θέση για την αναδιοργάνωση της ηγεσίας του ΕΛΑΣ την παραμονή ακριβώς της σύγκρουσής του Δεκεμβρη και της αποστολής του Άρη κατά του Ζέρβα; Ποιός πήρε την απόφαση και ποιή η θέση του για την εκκένωση του μαγαζιού πληθυσμού της Αθήνας; Τι έκανε το Π. Γ. και ο ίδιος προσωπικά μέρα προς μέρα σ' όλο το διάστημα της σύγκρουσής του Δεκεμβρη; Ποιά γραμμή καθόρισε η καθοδήγηση του Κ.Κ.Ε. - ντοκουμέντα ύστερα απ' την υπογραφή της Βάρκιζας για την παραπέρα πορεία του κινήματος του Κ.Κ.Ε.

Αυτά τα αμείλιχα ερωτήματα στέκουν τακτοίρατα και περιμένουν την απάντησή τους. Ο Παρτσαλιδής και Σία δεν έχουν και δεν μπορούν παρά ν' απαντούν με Ιμυλάια παρασάγγες κακοπιστίας, διαστρέβλωσης, εξευθισμού της εθνικής αντίστασης.

Και δω εκφράζεται η ίδια πολιτική εξευθισμού της αντίδρασης που εορμαδίζουν απ' το 1956 και δω.

Όσοι οι αξιόνες τους συγκεντρώνονται όχι ν' αποκαταστήσουν την εθνική αντίσταση απ' το Ζαχαριάδη μα στο ν' αποκαταστήσουν τον εαυτό τους!

Αφού τα φτιάξαν μούσκεμα σ' όλη τη γραμμή πάνε τώρα όπως και στο ανέκδοτο να βγούνε ασπροπρόσωποι. Χαμένος κόπος. Το κόλλο δεν πιάνει γιατί είναι αδύνατο να εξαπατηθεί ένας ολόκληρος λαός, όλο το Κ.Κ.Ε.

Έτσι μόνον καρφωμένοι στο στέλο της ατιμωσίας κατάπιστοι και περιφρονημένοι.

Η ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ Π.Γ ΣΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΚΚεξ

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΗΣ

Στις 20 Οχτώβρη δημοσιεύτηκε στο «Ριζοσπάστη» η «εισηγήση του Π. Γ. στην Ολομέλεια της Κ.Ε.» με θέμα «οι μετεκλογικές εξελίξεις και οι θέσεις του ΚΚΕ». Η εκλογική ήττα αυτού του κόμματος, παράλληλα με την ολοένα και μεγαλύτερη αποκάλυψη του ρόλου του ΠΑΣΟΚ, δυνάμωσε την κρίση του, όξυνε την αντιπαράθεση μέσα στις γραμμές του, που οδήγησε ακόμα και σε διαγραφές, όπως στην Κ.Ο. της Πάτρας.

Η εισήγηση αυτή, είναι μια προσπάθεια της καθοδήγησης του «Κ-Κεξ» να κρατήσει τις αντιθέσεις και τις αντιδράσεις μέσα στις

Η ηγεσία του «Κ-Κεξ» ενώ βρίσκεται σε συμμαχία με τον Παπανδρέου, στα πλαίσια του μπλοκ της νέας δεξιάς προς όφελος του σοσιαλ-λιμπεριαλισμού, είναι αναγκασμένη να κρατάει κρυφή αυτή τη συμμαχία, να απολογείται καθημερινά για την αντιδραστική πολιτική της κυβέρνησης, να προσπαθεί να κρύψει το μαύρο ρόλο της κλίκας του Παπανδρέου.

Και αυτό γιατί το «Κ-Κεξ» έχει αναλάβει ιδεολογικά και πρακτικά να διαλύσει το εργατικό κίνημα, να χτυπήσει τα πρωτοπόρα στοιχεία της εργατικής τάξης. Και για να το κάνει αυτό είναι αναγκασμένο, να οργανώνει εργατική τάξη στις γραμμές του, να παρασέρνει πρωτοπόρα ταξικά στοιχεία. Αυτή όμως είναι η αντίφαση του και η βάση της κρίσης του.

Η βάση του «Κ-Κεξ» δε θέλει ενότητα με το ΠΑΣΟΚ, καλύτερα θέλει πάλη ενάντια στην Κυβέρνηση και αυτό όχι μόνο γιατί είναι αριστερή, αλλά γιατί έχει συγκεκριμένα ταξικά συμφέροντα. Γιατί είναι εργατική τάξη. Η ηγεσία του «Κ-Κεξ» είναι κυρίως όργανο του σοσιαλ-λιμπεριαλισμού στην Ελλάδα. Και ο σοσιαλ-λιμπεριαλισμός θέλει στη χώρα κυρίαρχο το κρατικό χρηματιστικό κεφάλαιο και τον κερκισμένο του, την κλίκα Παπανδρέου. Αυτό καθορίζει το μπλοκ της νέας δεξιάς και την πολιτική του «Κ-Κεξ». Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως το βάθος η πάλη της βάσης του «Κ-Κεξ» που συμπυκνώνεται σήμερα στο ζήτημα ΠΑΣΟΚ, είναι σε τελικά αναλήση πάλη ενάντια στα σχέδια του σοσιαλ-λιμπεριαλισμού και χτυπάει στην καρδιά τη σοσιαλ-οικονομική καθοδηγητική του κλίκα.

Και η κλίκα αυτή, παρά τις όποιες «ντριπλές» της δεν μπορεί να αρνηθεί τα φρενιτικά της, γιατί εκεί είναι τα ταξικά της συμφέροντα, δεν μπορεί να αρνηθεί τη συμμαχία της με τον Παπανδρέου και αυτό κάνει στην εισήγησή της.

ΜΙΑ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ

Στο κείμενο αυτό η ηγεσία του «Κ-Κεξ» προσπαθεί να εξηγήσει την «εκλογική κάμψη». Και ενώ ολόκληρη η πάλη μέσα στις γραμμές του, συμπυκνώνεται στο ρόλο του ΠΑΣΟΚ και την πολιτική του «Κ-Κεξ» απέναντί του, η εισήγηση του Π. Γ. προσπαθεί με χίλια δις-τερτίπια να αποφεύγει την τοποθέτηση πάνω σ' αυτό το θεμελιακό ζήτημα.

● Γράφουν: «Βασικά στοιχεία της πολιτικής μας δεν έχουν αλλάξει και κυρίως δεν έχουν αλλάξει ουσιαστικά και πιο πλατιά στις μάζες όπως: Η αποχή μας για το σχήμα δεξιά - αντιδεξιά».

Και πιο κάτω προσπαθούν να τοποθετηθούν όσο μπορούν πιο καθαρά την άποψή τους σ' αυτό το ζήτημα, μιας και όπως λένε εκεί στηρίχθηκε σε σημαντικό βαθμό το εκλογικό του χτύπημα.

● Γράφουν: «Το σχήμα αυτό (δεξιά - αντιδεξιά) μετά την πτώση του χιτίντς το 1974 εξ' αντικείμενου έλασε την κυρίαρχη θέση του. Στην πρώτη θέση προβάλλαν οι βαθιές κοινωνικές αλλαγές με το σύνθημα της αλλαγής. Το ΠΑΣΟΚ υιοθέτησε το σύνθημα της αλλαγής και βαθμιαία το τίηλε στο σχήμα δεξιά - αντιδεξιά ή δεξιά - δημοκρατικές δυνάμεις. Το σχήμα όμως αυτό δεν αντιστοιχεί στο αίτημα για την αλλαγή που είναι άμεση επίδοξη».

Φέρνει σύγχυση και αποπροσανατολίζει. α) Δεν εκφράζει την κύρια αντίθεση της ελληνικής κοινωνίας ανάμεσα στις δυνάμεις της μονοπωλιακής ολιγαρχίας και της εξάρτησης από τη μια και τις κοινωνικές δυνάμεις της αλλαγής από την άλλη όπως την εργατική τάξη, την εργαζόμενη αγροτιά, τους εργαζομένους δημοτικούς υπαλλήλους, τους εργαζόμενους και οι άλλες δημοκρατικές συμπεριλαμβανόμενες και οι άλλες δημοκρατικές δυνάμεις. β) Μια γενική και αφηρημένη αντίθεση ενότητα ετεροκλήτων κοινωνικών δυνάμεων εμποδίζει την ταξική συνειδητοποίηση των εργαζομένων και τη συγκρότηση του συνσπασμού των κοινωνικών δυνάμεων της αλλαγής και του σοσιαλισμού. γ) Το σχήμα αυτό εμποδίζει την κατανόηση από τις μάζες της στρατηγικής του δικομματισμού που βασίζεται στην ύπαρξη δύο διαφορετικών στη φυσιογνωμία τους κομμάτων (ιδιοφρενικών) ως προς τις ρίζες τους, και την κοινωνική τους βάση, με διαφορές στην ιδεολογία κ.λπ.) που έχουν σαν κοινό γνώρισμα ότι δεν βγαίνουν έξω από τα πλαίσια του καθιστούστος του μονοπωλίου. δ) Εξισώνει σ' ένα γενικό αντιδεξιό παρανομαστικό το ΚΚΕ, ένα επαναστατικό κόμμα που θέλει να αλλάξει την κοινωνία, με το ΠΑΣΟΚ, ένα ρεφορμιστικό κόμμα, με διαφορετικές βίβαια τάσεις στις γραμμές του».

Αναφέραμε αυτό το μεγάλο απόσπασμα, γιατί κατά την γνώμη μας αποτελεί το «θεωρητικό» σχήμα και της «αυτοκριτικής» και της «νέας» γραμμής. Και ακόμα γιατί πιστεύουμε, πως θα κουράστηκαν πολύ, πάρα πολύ, για να ανακαλύψουν τέτοιες θεωρητικές... ανοησίες.

1. Ας υποθέσουμε πως έτσι είναι η κύρια αντίθεση της ελληνικής κοινωνίας. Τότε θα έπρεπε πρώτα απ' όλα να καθορίσουν ποιων κοινωνικών δυνάμεων στη βάση αυτής της κύριας αντίθεσης είναι πολιτικά εκφραστές το ΠΑΣΟΚ. Για να μπορεί έτσι να καταταγεί στο μέτωπο του εχθρού ή του φίλου ή του ενδιάμεσου. Τιποτα όμως απ' αυτά. Αλλά επιμονή πως το ΠΑΣΟΚ είναι ρεφορμιστικό κόμμα, που σημαίνει ότι τουλάχιστον δεν ανήκει στις «δυνάμεις της μονοπωλιακής ολιγαρχίας και της εξάρτησης».

● Ότι τουλάχιστον, στο επίπεδο της κοινωνικής αλλαγής δεν είναι εχθρός. 2. Μέχρι τώρα ζεράμε πως η κύρια αντίθεση που λένε, θα λινόταν κατ' αυτούς, με τη «δημοκρατία του λαού». Και πως η «πραγματική αλλαγή» ήταν ένας ενδιάμεσος μεταβατικός σταθμός προς αυτήν. Τώρα βλέπουμε πως η αλλαγή είναι «βαθεία κοινωνική» και εκφράζει την κύρια αντίθεση. Και μάλιστα από το 1974 και σε αντίθεση με τον αντιδεξιό αγώνα, όταν η Ν.Δ. ήταν εξουσία.

Εδώ έχουμε να κάνουμε με την κλασική περίπτωση του ομορταϊσμού, που για να καλύψει τη δεξιά του όψη φορά το μανδύα του αριστερισμού και του τροτσκισμού. Αφού δηλαδή το ΚΚεξ αδυνατεί να εμφανίσει ένα πολιτικό σύνθημα και μέτωπο (γιατί αυτό είναι με το ΠΑΣΟΚ) ρίχνει το σύνθημα της κοινωνικής αλλαγής, το σύνθημα της... Επανάστασης! με κίρια πύλη ενάντια στο ρεφορμισμό. Και αυτό το κάνει για να πείσει τη βάση που σε μια επαναστατική υποτίθεται κατεβήσκη.

γραμμές του, και να χαράζει μια «νέα γραμμή, για το ξεπέρασμα της εσωτερικής του κρίσης».

Παρά όμως τους «αριστερισμούς» και την «αυτοκριτική» της εισήγησης, η «νέα» γραμμή δεν είναι τίποτα άλλο, παρά νέα έκδοση της παλιάς, που όχι μόνο δεν θα ξεπεράσει την κρίση αλλά θα την δυναμώσει ακόμα πιο πολύ. Και αυτό φάνηκε από ένα και μόνο γεγονός, το γεγονός δηλαδή, πως για πρώτη φορά ένα τόσο «σοβαρό» κείμενο, δημοσιεύτηκε όχι σαν απόφαση της Κ.Ε., αλλά απλά και μόνο σαν «εισηγήση του Π. Γ.».

3. Δεν μπορούν όμως να κρίνουν την ουσία της γραμμής τους που είναι το «αντιδεξιό μέτωπο». «Η τέτοια τοποθέτηση στο σχήμα δεξιά - αντιδεξιά» δε σημαίνει πως αδυνατίζουμε το μέτωπο κατά της δεξιάς, κατά της μεγαλοαστικής συντηρητικής παρατάξης αλλά το κρατάμε ανοικτό από τη σκοπιά του προγράμματος της αλλαγής και του σοσιαλισμού». Να λοιπόν ποιος είναι ο πολιτικός εκφραστής των «δυνάμεων της μονοπωλιακής ολιγαρχίας και της εξάρτησης» στη βάση της κύριας αντίθεσης. Και για κάθε άνθρωπο που έχει λίγο σχέση με την πολιτική ξέρει τι σημαίνει αυτό. Σημαίνει πως το κέρσο μέτωπο είναι ενάντια στη Ν.Δ. Πως το σχήμα «δεξιά - δημοκρατικές δυνάμεις» είναι σωστό, σύμφωνα με την ανάλησή τους. Που είναι λοιπόν η περιβόητη αυτοκριτική;

● Πιο κάτω στην «εισηγήση» υπάρχει ένα δεύτερο τερτίπιο. Κριτικάροντας, όπως γράφουν, απόψεις που απέδιδαν στην εκλογική ήττα στην ελληνική κριτική στο ΠΑΣΟΚ γράφουν πως: «έχουν στη βάση τους την αντίληψη ότι το εκλογικό αποτέλεσμα του κόμματος και γενικά η πορεία της πολιτικής επιρροής του καθορίζονται από ένα μόνο παράγοντα, από την κριτική που κάνει στις άλλες πολιτικές δυνάμεις». Και παρακάτω: «Για μας ο κύριος από τους υποκειμενικούς παράγοντες για την κατάρτηση των μαζών είναι η ορθότητα της πολιτικής μας, των λύσεων που προτείνουμε για τα προβλήματα του λαού...»

Ξεχνάν όμως απ' ότι φαίνεται, πως το βασικό πρόβλημα του λαού έχει να κάνει με το ρόλο του ΠΑΣΟΚ, με το που οδηγεί τη χώρα η κλίκα του Παπανδρέου. Και η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα έχει να κάνει με την κριτική ή όχι, την πολεμική ή όχι, την ενότητα ή όχι, με το ΠΑΣΟΚ. Έτσι απ' αυτό τον τρόπο οι ηγέτες «Κ-Κεξ» προσπαθούν να αποσυνδέσουν τη θέση τους για το ΠΑΣΟΚ, από την εκλογική τους ήττα. Αν και το ίδιο παρακάτω να γράφουν: «Κατά τη γνώμη μας πέρα από επιμέρους αδυναμίες, η κριτική αυτή κινήθηκε σε σωστά πλαίσια και ήταν αντίστοιχη με την εξέλιξη της κυβερνητικής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ και φτάνει ως ένα βαθμό την προοπτική των εξελίξεων».

Επιτυχώς που βάζουν το «ως ένα βαθμό» γιατί το πως τους ήταν μισοί κερικοί! Αλλά πέρα από το ανέκδοτο που αποτελεί αυτή η φράση, δείχνει ανάγλυφα την υποκρισία της «αυτοκριτικής» τους και την προσπάθειά τους να ξεγελάσουν τη βάση τους.

● Τερτίπιο τρίτο: Το ΚΚεξ, έγινε ξαννακό κόμμα «εξωκοινοβουλευτικό», «επαναστατικό». Ο λαός ξέρει: Όσα δεν φτάνει η αλεπού τα κάνει κρεμστάρια!

Γράφουν: «Η εκλογική πορεία του Κόμματος δεν ακολουθεί και δεν είναι δυνατόν να ακολουθεί την εκλογική πορεία των αστικών ή μικροαστικών κομμάτων». «Η πορεία της επιρροής ενός κομμουνιστικού κόμματος είναι ανάλογη με το επίπεδο ανάπτυξης της ταξικής πάλης και της ταξικής συνειδησίας των εργαζομένων μαζών».

Όλα αυτά είναι σωστά, αλλά τα κομμουνιστικά κόμματα τα λένε και πριν τις εκλογές και πάντα. Όταν όμως τα ακούς από ένα κόμμα που έχει αποκηρύξει την επανάσταση, έχει αναγάγει τον κοινοβουλευτικό δρόμο σε ύψιστη θεωρητική του θέ-

ση, έχει πλασσαριστεί σαν το μεγάλο κόμμα της δύναμης και όλου του λαού, με τα πλάνα του 17% και του 20% τότε δεν μπορείς από το να μη γελιάσεις από το μέγεθος της υποκρισίας.

Παρακάτω βέβαια για να κρατάνε και τα λοιπά γράφουν: «Η απόρριψη της εκλογικής αντίληψης δεν πρέπει να μας οδηγήσει στη διαμετρικά αντίθετη θεωρία του προβλήματος όπως: Είμαστε επαναστατικό κόμμα και οι εκλογές ή το αποτέλεσμα τους δεν έχουν καμιά ιδιαίτερη σημασία».

● Τερτίπιο τέταρτο: Φταίνε οι αντιστασιακοί! Γράφουν: «Συνήθισμα να βλέπουμε όλους τους αντιστασιακούς, ακόμα και τις περιχές που είχε αναπτυχθεί έντονη αντιστασιακή δράση (Καισαριανή, Κοκκινιά κ.λπ.) σαν κομμουνιστές στο σύνολο τους ή σταθερούς του κόμματος. Ίσως εδώ μας διαφεύγει πως οι αντιστασιακοί δεν ήταν όλοι κομμουνιστές. Πως το μεγαλύτερο μέρος ήταν μέλη μιας μετεπεικής οργάνωσης, πως ήταν απλώς ιαμίτες...»

Θέλουν μ' αυτό τον τρόπο, να ρίξουν το βάρος στο παλιό ΚΚΕ που άφησε υποτιθέμενα αδιαπαιδαγύγρητο το μεγάλο μέρος των ταμιτών. Κρίβουν έτσι την αλήθεια που είναι πως το «Κ-Κεξ» είναι το κόμμα που καμιά σχέση δεν έχει με την Εαμική Αντίσταση, το Δεύτερο έθνος επαναστατικό αγώνα και τους μετέπειτα αγώνες που καθοδήγησε το παλιό ηρωικό ΚΚΕ. Και αυτό το ξέρει η γενιά των παλιών κομμουνιστών και αγωνιστών και γι' αυτό τους χρίζει την πλάτη.

Η «ΝΕΑ» ΓΡΑΜΜΗ

Δεν υπάρχει νέα γραμμή, έτσι όπως την θέλει η βάση του «Κ-Κεξ», ούτε μπορεί ποτέ να υπάρξει απ' αυτό το κόμμα. Το νέο που υπάρχει είναι η προβολή η «έντονα» της «πραγματικής αλλαγής» και αυτό σαν αριστερή διέξοδο στη βάση, αλλά και εξ' αιτίας των ανοιχτού χτυπήματος της Κυβέρνησης. Σ' αυτή τη φάση και μέσα στα πλαίσια του μπλοκ της νέας δεξιάς, το ΚΚεξ είναι υποχρεωμένο να ακολουθήσει πιο «αγωνιστική» γραμμή για να κρατήσει τις αντιθέσεις των εργαζομένων στα πλαίσια της. Όμως αυτό έχει όρια και αυτά τα όρια δεν ανατρέπονται.

Γράφουν: «Σιγά μας ρωτάνε: Επιδιώκετε το σχηματισμό μιας δημοκρατικής κυβέρνησης της αλλαγής. Με ποιόν όμως θα γίνει αυτή; Στο ερώτημα αυτό απαντάμε: Από τις πολιτικές δυνάμεις της αλλαγής που υπάρχουν και από άλλες που θα εμφανίζονται και θα διαφοροποιούνται στην πορεία».

Ας αφήσουμε τώρα τις δυνάμεις που θα εμφανιστούν, μας και δεν τις ξέρουμε, και προσπαθήσουμε να βρούμε γραμμένες στο κείμενο αυτές που υπάρχουν. Δεν θα τις βρούμε ποτέ, όπως δεν βρίσκουμε και το πρόγραμμα αυτής της κυβέρνησης, όπως και τις συνθήκες του απαιτούνται για τη δημιουργία μιας τέτοιας κυβέρνησης. Δηλαδή όλα ανοιχτά. Το μόνο είναι πως το κείμενο δεν βάζει ανοιχτά το ζήτημα κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ - ΚΚεξ, αλλά δεν βάζει και το αντίθετο. Γι' αυτό λέμε ότι δεν πρόκειται για ανατροπή αυτής της θέσης.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

Ν.Δ. ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Τα τελευταία πολιτικά και οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ έφεραν πάλι στο προσκήνιο τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ν.Δ. Συγκεκριμένα, τα μέτρα αυτά την διέσπασαν για άλλη μια φορά. Έτσι έγινε και τώρα φανερό ότι υπάρχει αντίθεση ανάμεσα σε ένα μέρος του ιδιωτικού κεφαλαίου από τη μια, που αποτελεί την κοινωνική βάση της Ν.Δ. και στον αμερικάνικο παράγοντα από την άλλη που θέλει την Ν.Δ. εκφραστή της πολιτικής του.

Απέναντι λοιπόν στα τελευταία μέτρα του Παπανδρέου υπήρξε μια διάσταση μέσα στους κόλπους της κοινωνικής βάσης της Ν.Δ. Υπήρξε ένα μέρος του ιδιωτικού κεφαλαίου που ικανοποιήθηκε από τα μέτρα μιας και είναι γεγονός ότι μεγαλώνουν το ποσοστό της υπεργιαίας που τσέπωνει άμεσα ο καπιταλιστής. Αυτή η πλευρά του κεφαλαίου λόγω της εξάρτησης που έχει από το τραπεζικό κεφάλαιο αλλά συγχρόνως με την κοντοθωρη πολιτική της θέλει μια συνενωτική διαδικασία να αναπτυχθεί ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και στη Ν.Δ.

Όμως υπάρχει και η άλλη πλευρά που κοιτάζει πιο μακροπρόθεσμα, τα πράγματα και βλέπει ότι σε τελικά είναι ανάληση τα πρόσφατα μέτρα συνδυασμένα με την γενικότερη πολιτική του κρατικού χρηματιστικού κεφαλαίου να φέρουν μια ισχυροποίηση των τελευταίων και θα βρει τη μέθοδο να βάλει αυτό στο χέρι ένα μεγάλο μέρος από τα κέρδη που θα βγάλουν οι βιομηχανίες από τον εργάτη.

Από την άλλη μεριά όμως οι Αμερικάνοι και ο Μητσοτάκης βλέπουν στα μέτρα αυτά μια μοναδική ευκαιρία να κάνουν κόντρα στον Παπανδρέου, απεικονίζοντας στο λαό, ώστε να διευρύνει η Ν.Δ. την εκλογική της βάση.

Έτσι βλέπουμε μέσα από αυτή την διαμάχη να ξεπηδάνε δύο τάσεις α) Οι «Συνενωτικοί» που προτείνουν να χαρακτηριθούν αναγκαστικά τα μέτρα και να μην καταργηθούν από τον Μητσοτάκη με επικεφαλής την «Καθημερινή» και β) οι «σκληροί», που σε συνεργασία με τους αμερικάνους θέλησαν να καταργηθούν τα μέτρα. Έτσι ο Μητσοτάκης βασικά πέρασε τη γραμμή εκείνη που με ένα προσεκτικό τρόπο στάθηκε αντίθετη στο μέτρο χωρίς ωστόσο να τα καταγγείλει. Έτσι στο λόγο του στην Ομόνομα ανέφερε στα άλλα ανέφερε: «Η Νέα Δημοκρατία δεν έχει καμιά δυσκολία να πεί τη γνώμη της για τα μέτρα. Μας είναι αδύνατο να συμφωνήσουμε και να δεχτούμε μέτρα που δεν οδηγούν πουθενά. Το πρόβλημα δεν είναι στενότερα οικονομικά είναι πολιτικά...»

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε το ξεπούλημα που έκανε το ιδιωτικό μεγάλο κεφάλαιο απέναντι στο έντονα θιγόμενο από αυτά τα μέτρα μικρο-μεσαίο. Απόδειξη για άλλη μια φορά ότι για το μόνο που ενδιαφέρονται οι καπιταλιστές είναι για το συμφέρον τους και δείχνουν τη φερεγγυότητά τους να σύρουν μαζί τους το μικρο-μεσαίο ιδιωτικό κεφάλαιο.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΘΟΔΕΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 4

Αμυστος μετά η ΟΑΚΚΕ έλασε τα πανύψηλα και ξεκίνησε να ρίξει. Αδύναμα να κατανοήσουν την πολιτική ήττα του κόμματος τους, ομάδα από μέλη του έλεγαν οι ΚΚΕ, αφού είχε αποχωρήσει η μεγάλη μάζα των συν-κωνομικών, επιδόθηκε σε μια σειρά από προκλητικές σε συντάσσους της ΟΑΚΚΕ βρισιές τους με ένα ρεαλιστικό τρόπο με εξαιρετικούς για τον κομμουνιστικό τους τιμή και ήθικη, χαρακτηρισμούς. Έτσι σημειώθηκε μια συμπλοκή που πήρε, εξ' αιτίας της αυτοσυντηρητικής μας, μικρής διαστάσεως. Όμως στη διάρκεια της δόξης από τις γραμμές της ΟΑΚΚΕ, ένα μονομηνιαίο χτύπημα με τα έδρα ενός διπλομένου πανύψηλου που τραμάστει είναι, από αυτή την ομάδα. Αν και είναι το κέρσο ΚΚΕ ο αποκλειστικός υπεύθυνος του επισιτισμού, αν και η βαθιά αντιδημοκρατική, σοσιαλ-οικονομική στάση του έχει πια ριχθεί ιστορικά, αν και το ίδιο όχι μόνο δεν έχει να κάνει καμιά αυτοκριτική, αλλά παρονομαστικά για αυτές τις επιδόσεις του, που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ιδεολογίας και της πολιτικής του. ΕΜΕΙΣ!

Τιμώντας τον Κερασινοκόμο λαό, το δημοκρατικό κίνημα και τη μεγάλη πλειοψηφία των μελών του λεγόμενου ΚΚΕ, που ακριβώς αντίθετα από την ηγεσία του είναι τμήμα του λαού και επιμένοντας πάνω από όλα, η πάλη ενάντια στο μονομηνιαίο και το σοσιαλ-οικονομικό να δοθεί στις θέσεις και στις αρχές με επισημότητα, κάθουμε την αυτοκριτική μας, για αυτή την ενέργεια, που είχε τον κίνδυνο να κωλυώσει τη βιωσιμότητα της σύγκρουσης και εκορράζουμε τη λήξη μας για τον τροτσκισμό.

Καλούμε όλους τους δημοκράτες, όλους τους τίμιους ανθρώπους να καταγγείλουν την αντιδημοκρατία και τον τροτσκισμό μέσα στην πολιτική και συνδικαλιστική ζωή της πόλης, μας, τους κάλουμε να απομονώσουν κάθε τροτσκιστική και να μην επιτρέψουν ποτέ στην ιδεολογική και πολιτική αντίληψη του ηγεμιστικού και του φασιστικού κάτω από οποιαδήποτε σημαία, να βρει έδαφος για να αναπτυχθεί και να επιβιώσει, μέσα σε αυτή την εργατωπολή.

Είναι ενδεικτικό της πολιτικής τους απομόνωσης, ότι στα πηγαδόκια που στήθηκαν στα καφενεία, δεν μπόρεσαν να αρθρώσουν την παραμικρή λέξη υποστήριξης των ενεργειών τους ενώ πολλοί δημοκράτες και αριστεροί μας εκφράσαν την συμπάθειά τους για αυτή την στάση μας.

Την ίδια μέθοδο ακολούθησαμε στην απεργία της περσινής Τετάρτης του Ε.Κ. Πειραιά, όπου η οργάνωσή μας αντιμετώπισε τις αλισσιές του νεο-ΚΚΕ και της ΕΣΑΚ που με την βοήθεια του φιλοσοσιαλ-λιμπεριαλιστικού τροτσκισμού της ΕΔΕ, προσπάθησε να ανακόψει από την πορεία το μπλοκ της ΟΑΚΚΕ να ενσωματωθεί στην πορεία.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 4

Στα λόγια ο Παπανδρέου είναι αρκετά γενναίος αλλά αυτό το κάνει για να γλυκάνει τις σαβινοστικές διαθέσεις του ελληνικού στρατού για να μπορεί να έχει στο χέρι, αυτό το πραγματικό βαθύτερο στήριγμα του στην ελληνική πολιτική σκηνή.

Σήμερα μετά από τόσα χρόνια από την Τουρκική εισβολή, φαίνεται πιο καθαρά οι προθέσεις των αστικών τάξεων σε Ελλάδα και Κύπρο και τα Κόμμά τους. Αποδυναμείται ξεκάθαρα ότι η συνειδητή αλλαγή του κεντρικού αιτήματος του Κυπριακού αγώνα για ΑΥΤΟ-

ΔΙΑΦΥΣΗ - Φ' - ΝΩΣΗ, έγινε κάτω από τη δουλική υποταγή όλων αυτών, σε σχέδια του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλ-λιμπεριαλισμού.

Σήμερα όσο ποτέ γίνεται αναγκαίο να σηκώσουμε σε Ελλάδα και Κύπρο, το σύνθημα: «Ένας λαός αγωνιστικός για Αυτοδιάθεση - Ένωση».

Η μόνη δηλαδή σωστή πολιτική είναι η προετοιμασία ιδεολογικού - πολιτικού και οργανωτικού του αντικατοχικού μετώπου, που θα στηρίζεται στον κοινό αγώνα του Ελληνικού και Κυπριακού λαού.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 1

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ Κ.Ε.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΑΝΤΙΛΑΪΚΑ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Καθισμένη τώρα άνωτα πάνω στο κόμμα της, πάνω στο κράτος της, πάνω στις ζωολογικές της, η Παπανδρεϊκή ομάδα ανοίγει κινικά τα χαρτιά της και στρέφεται όμα ενάντια στο πραγματικό και βαθύ της αντίπαλο το λαό, λέγοντάς του: Θα πεινάσεις!

Αν σήμερα η εργατική τάξη, ο εργαζόμενος λαός αισθανθήκε ένα βαθύ πλήγμα και αισθανθήκε προδομένος είναι γιατί προδόθηκε διπλά. Όχι μόνο από τον Παπανδρέου, αλλά και από αυτό που θεωρεί αριστερά, δηλαδή το ψευτο - ΚΚΕ και το εσωτερικό.

Οι ηγεσίες αυτών των δύο κομμάτων από το 81 μέχρι σήμερα δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να κρύβουν από το λαό τον βαθιά αντιδραστικό χαρακτήρα της Παπανδρεϊκής κυβέρνησης.

Αν αυτά τα κόμματα ήταν αριστερά ή έστω δημοκρατικά θα διαφώτιζαν το λαό σ' ένα κεσολαϊώδες ζήτημα. Θα συγκλόνιζαν τις συνειδήσεις και θα συγκέντρωναν την πάλη τους σ' ένα απλό σημείο:

Στη στήριξη του δικαιώματος στη δουλειά για κείνους, που αρνήθηκαν να υπογράψουν δήλωση υποταγής στο ΠΑΣΟΚ, που αρνήθηκαν να γραστούν στην κλαδική γι' αυτό το νέο είδος «πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων», που ακόμα και η ραλλική δεξιά ήδη είχε καταργήσει. Θα έπρεπε να μιλήσουν για αντιδραστικό ΠΑΣΟΚ, για δείγματα φασισμού, έστω για αυταρχισμό.

Τίποτα από αυτά. Ακόμα και σήμερα αυτά τα κόμματα συνεχίζουν να μιλάνε για δεξιά πολιτική του ΠΑΣΟΚ όχι για δεξιά κυβέρνηση και δεξιά ΠΑΣΟΚ. Κρύβουν ακόμα και σήμερα τον ταξικό ρόλο του ΠΑΣΟΚ κρύβουν το φασισμό, που αποπνέουν τα πρόσφατα μέτρα.

Το Ψευτο - ΚΚΕ φτάνει στο σημείο να ρίχνει στη συγκέντρωση της Ομόνοιας ενάντια στα μέτρα το σύνθημα: «Με τα μονοπώλια ή... με το λαό», που καλεί ακόμα την κυβέρνηση να καθαρίσει τη θέση της, λέει και δεν το έκανε ήδη εκατοντάδες φορές, λέει και δεν έδωσε το πιο βαθύ χτύπημα, που τόλμησε κυβέρνηση τα τελευταία δέκα χρόνια. Δεν πρόκειται για άγνοια ή ταχτική, είναι κάτι πολύ βαθύτερο. Δεν υπάρχει ούτε ένα επίσημο κομματικό ντοκουμέντο του λεγόμενου «ΚΚΕ», που να αποκαλεί το ΠΑΣΟΚ αστικό κόμμα, ούτε καν σήμερα γίνεται αυτό μπροστά στην οργανωμένη βάση αυτού του κόμματος.

Ο λόγος είναι απλός.

ΦΙΛΟ - ΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το λεγόμενο ΚΚΕ είναι σταθερό, σίμμαχος της Παπανδρεϊκής κλίμακας, γιατί αυτή ακολουθεί στη χώρα μας φιλο - ρωσική πολιτική. Η σημερινή Ρωσία δεν είναι η χώρα του Λένιν και του Στάλιν, είναι μια καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική χώρα, ένας διεθνής εκμεταλλευτής και καταπιεστής, που παλεύει για να καταχτήσει την παγκόσμια ηγεμονία, όπως και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Το κυρίαρχο τμήμα της αστικής τάξης της χώρας μας στράφηκε προς την σοσιαλϊμπεριαλιστική ΕΣΣΔ, επειδή ο αντίπαλός της στο Αιγαίο και την Κύπρο, ο τούρκικος επεκτατισμός, είναι σταθερός φίλος των ΗΠΑ, που με τη σειρά τους επιδιώκουν πάσει θυσία τον έλεγχο των Στενών για να μην περνάει από εκεί ο Ρωσικός στόλος.

Η εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου είναι στην Ανατολική Μεσόγειο και το αραβικό κόσμο η σύνθεση με τους φιλο - σοσιαλϊμπεριαλιστές φασίστες - Άσσοντ και Καντάφι, στα Βαλκάνια με τον πιο συνεπή ρωσικό δορυφόρο τη Βουλγαρία, και είναι εχθρός της πολιτικής ενότητας της Ευρώπης, ενώ δένεται με τις ανατολικοευρωπαϊκές χώρες.

Από την άποψη της παγκόσμιας πολιτικής ο Παπανδρέου υποστηρίζει πάντα με σθένος τις Ρωσικές θέσεις στα ζητήματα των εξοπλισμών, στο Πολωνικό, στις υποπληρικοποιημένες ζώνες.

Γι' αυτό ο φιλοκυβερνητικός τύπος είναι φιλο - σοβιετικός, Γι' αυτό οι στρατηγικές σχέσεις στο ενεργειακό ζήτημα και στο τομέα των μεγάλων επενδύσεων είναι με τις ανατολικές χώρες. Γι' αυτό ο Σαρτζετάκης έχει εκλεγεί με τους υψιστούς του πιο υποταχτικού στη Μόσχα ευρωπαϊκού κόμματος.

Αυτός είναι ο δεύτερος και βαθύτερος λόγος της ρηξής Παπανδρέου - Καραμανλή, της όλο και πιο έντονης όξινσης των σχέσεων ΗΠΑ - Ελλάδα, αλλά και Ευρώπης - Ελλάδα.

Η αντίθεση κυβέρνησης - ψευτο - ΚΚΕ είναι η πάλη για την ηγεμονία μέσα σ' αυτή τη στρατηγική συμμαχία. Είναι δευτερεύουσα σε σχέση με την εκτότητα των δύο κομμάτων, γι' αυτό στα λόγια το ψευτο - ΚΚΕ είναι αντι - κυβερνητικό, ενώ στην πράξη τσακίζει το απεργιακό κίνημα και το σκλαβώνει εδώ και χρόνια μέσα στις 24ωρες απεργίες και τις ανώδυνες σπασίες εργασίας. Όμως το ΠΑΣΟΚ σαν κόμμα της Ελληνικής αστικής τάξης έχει ακόμα εξάρτησή τόσο οικονομική, όσο και στρατιωτική από τη Δύση. Γιατί είναι υποχρεωμένο να κάνει ανατολική πολιτική πάνω στο οικονομικό έδαφος της Δύσης. Είναι η υποχρεωτική αντίφαση της πολιτικής του να μένει στην ΕΟΚ και να διατηρεί τις αμερικάνικες βάσεις.

Αυτή η λεπτή εξισορροπιστική πολιτική, όχι μόνο δεν διατηρεί την ειρήνη και την ηρεμία στη χώρα μας, αλλά δημιουργεί τις πιο εκρηκτικές καταστάσεις καθώς φέρνει αυτά τα δύο διεθνή τέρματα σε σύγκρουση μέσα στην ίδια μας τη χώρα.

Η ΠΑΛΙΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ

Έτσι εξηγείται η πολιτική της Ν.Δ. Ο Μητσοτάκης είναι συνεπής εκροσστής της αμερικάνικης πολιτικής. Απέναντι στο νέο - δεξιό, φιλο - ρωσικό μπλοκ ΠΑΣΟΚ - ψευτο - ΚΚΕ, ορθώνεται ο φιλοαμερικάνικο μπλοκ της παλιάς δεξιάς, η Μητσοτάκικη Ν.Δ.

Αν αυτός μιλάει σήμερα για κίνδυνο φασισμού από το ΠΑΣΟΚ είναι για λογαριασμό της αμερικάνικης υπερδύναμης, που ετοιμάζει

την αντίθεσή της στον Παπανδρέου. Αν μιλάει και δημαγωγεί για το ψωμί του λαού είναι ακριβώς για να εκφοβάσει αυτά τα συμφέροντα. Όμως δεν είναι σε θέση να κρύψει την αντιλαϊκή της φύση ή παλιά δεξιά. Δεν είναι σε θέση παρ' όλη της την μεγάλη αντίθεση στην κρατική διαχείριση του ΠΑΣΟΚ, να μην παραδέχεται ότι σαν κυβέρνηση η ίδια θα εφαρμόζε αυτά τα μέτρα. Γιατί η Ν.Δ. είναι το κόμμα του μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου. Γιατί θέλει κι' αυτή να τσακίσει τους εργάτες, τους εργαζόμενους, τα μικροαστικά στρώματα του χωριού και της πόλης, γιατί είναι ένα βαθιά αντιδημοκρατικό κόμμα.

Έτσι ενώ κάνει κι' αυτή την πιο φρενιασμένη αντικυβερνητική προπαγάνδα, επιχειρεί μ' όσες δυνάμεις διαθέτει μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα, να εμποδίσει την ανάπτυξη ενός ισχυρού, απεργιακού κινήματος.

ΚΑΝΕΝΑ ΚΟΜΜΑ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Κι' όμως δεν υπάρχει άλλος τρόπος για το λαό μας, όχι μόνο να διαφυλάξει το ψωμί του, την επιβίωση του, τις υλικές κατακτήσεις του, αλλά και γιατί δεν υπάρχει άλλος δρόμος να διαφυλάξει τις δημοκρατικές του κατακτήσεις, την εθνική ανεξαρτησία της χώρας και την ειρήνη στην περιοχή.

Πρέπει ο ίδιος να μπει στο πολιτικό προσκήνιο και να μην περιμένει, να μην ποντάρει σε νέους σωτήρες. Όλοι δείχνουν σήμερα το πραγματικό τους πρόσωπο. Ιδιαίτερα δεν πρέπει να συνεχίσει να τρέφει αιτιάτες για τη σημερινή κυβερνητική εξουσία. Αυτή έχει πάρει το δρόμο που οδηγεί στον φασισμό. Και το φασισμό του εμποδίζει η πραγματική αριστερά, ο λαός, το εργατικό κίνημα. Κανείς άλλος.

Οι άνθρωποι της αμερικάνικης υπερδύναμης από την άλλη μεριά χαλκίζουν τις δικές τους αλυσίδες ενάντια στο λαό και τη χώρα. Έχουν ακόμα δύναμη, μέσα στο κράτος και είναι έτοιμοι για κάθε τυχοδιωχισμό. Κι' ο τούρκικος μιλιταρισμός καιροφυλαχτεί.

Διανύουμε κρίσιμες στιγμές. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στη σημερινή κυβέρνηση του μεγάλου κεφαλαίου να μας εξαθλιώσει.

Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στις υπερδύναμεις και τους ανθρώπους τους να μετατρέψουν την Ελλάδα σ' ένα νέο Λιβανό, ούτε να μας παρυσώσουν σ' ένα άδικο πόλεμο στο Αιγαίο για δικό τους λογαριασμό, όπως κάνουν σε άλλες περιοχές του κόσμου.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί τους εργάτες να ενώσουν τις γραμμές τους, σαν ένας άνθρωπος, να ενωθούν με όλους τους εργαζόμενους, όλους τους καταπιεσμένους από την αντιδραστική και τον ιμπεριαλισμό ανθρώπους, να ετοιμαστούν για μια σκληρή, παρατεταμένη πάλη.

Να κάνουν το εργοστάσιο, το γραφείο, την πόλη και το χωριό μετερίζι του αγώνα τους για ψωμί, δουλειά και ειρήνη. Να τσακίσουν τους απατεώνες και τους δημαγωγούς.

Να στηριχθούν στις δυνάμεις τους και να μην υποταχτούν σε καμιά υπερδύναμη.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Ο λαός μας έχει δείξει και στο πιο κοντινό παρελθόν την ικανότητά του να παλεύει.

Κι' αν σηκώσει το ανάστημά του δεν είναι πολύ μακριά ο σοσιαλισμός, η λευτεριά, η κυριαρχία του απλού μαχητή της ζωής πάνω στη μοίρα του.

Η εθνική και οικονομική κρίση που ζει σήμερα η χώρα μας δεν είναι δικό του σταιζίμμο, είναι το κατόντημα των εχθρών του, η αποσύνθεσή τους. Η γη μας είναι πλούσια, μηχανές υπάρχουν, ο λαός μας είναι εργατικός και ειρηνιστικός.

Κι' οι ταλπές ήττες προετοιμάζουν τη μελλοντική νίκη. Πειραιάς, 24.10.1985

ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΒΑΣΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ Σ.Σ. 4

Ακόμα το κείμενο αυτό αφήνοντας η παίρνοντας στα κρυφά το ζήτημα της κρίσιμης πολιτικής κατάληξης, προσπαθεί να διανομήσει τις γραμμές του ΚΚεξ, μπροστά σε δυο σημαντικά προβλήματα που του μπαίνουν αυτή την περίοδο, τις εκλογές στα συνδικάτα, όπου θα έχουν μια τέρστιση σημασία ακριβώς επειδή είναι στην πορεία να το συνέδριο της ΓΣΕΕ, καθώς και οι δημοτικές εκλογές.

Και τα δυο αυτά ζητήματα θα οξύνουν την κρίση μέσα του, γιατί είναι μάχες πολιτικές και θα γίνουν σε αρκετά οξείμην πολιτική περίοδο. Μια περίοδο που θα χαρακτηρίζεται από την επίθεση της κυβέρνησης σ' όλα τα επίπεδα και σ' όλα και μεγαλύτερη κλίμακα, αλλά και από το ξεπούλημα των αγώνων του Κ-Κεξ, όλο και πιο ανοιχτά.

Η ανοιχτή ιδεολογική πάλη και το τράβηγμα της βάσης της νέας δεξιάς, τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και του Κ-Κεξ, αποχτά μεγάλη σημασία για την ανάπτυξη του κινήματος

και το χτύπημα της πεινας της ανεργίας και του φασισμού που φέρνει η κλίμα του Παπανδρέου.

Σ' αυτό το δρόμο θα βρει αντιμετώπιση και μεγάλο κομμάτι της βάσης της νέας δεξιάς. Γιατί η κρίση του ΚΚεξ, είναι κρίση της νέας δεξιάς, όπως και στο ΠΑΣΟΚ.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαωρίτου 1 - Παραιός Τηλ. 4928007

Η υποτίμηση της δραχμής και τα οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ έρριξαν στις μέσες σελίδες των εφημερίδων την επίσκεψη του Ανατολικογερμανού προέδρου Έριχ Χόνεκερ, χωρίς αυτό καθόλου να σημαίνει ότι ήταν ένα γεγονός δευτερεύουσας σημασίας.

Κατά τη διάρκεια της εδώ παραμονής του Χόνεκερ, ο οποίος μαζί με τον Τ. Ζίφκωφ είναι οι μοναδικοί ηγέτες που επίσημα επισκέφθηκαν τη χώρα μας μετά την ανάδειξη του Σαρτζετάκη στην προεδρία, υπογράφηκαν τρεις συμφωνίες για την ανάπτυξη της οικονομικής, εμπορικής και επιστημονικής συνεργασίας σε μακροχρόνια βάση. Αυτό όμως που φαίνεται να προσδίδει ιδιαίτερη βαρύτητα στις συνομιλίες είναι η πολιτική συμφωνία των δύο πλευρών, έτσι όπως αυτό εκφράζεται μέσα από την υπογραφή του κοινού ανακοινωθέντος.

Η ύπαρξη συμφωνίας είναι βέβαια μια πρώτη διαπίστωση, αναγκαία όχι όμως ακόμα ικανή για την εξάγωση πολιτικών συμπερασμάτων. Αυτό που πρέπει να ελεγχθεί είναι το προς σε ποια κατεύθυνση κινείται, δηλαδή το ποιον εννοεί η σύμπτωση αυτή απόψεων.

Είναι πασιφανές ότι η θέση για τη δημιουργία αποπληρικοποιημένων ζωνών από τη Βαλκανική μέχρι τη Σκανδιναβία, η καταδίκη του «πόλεμου των άστρων», η μη εγκατάσταση νέων πυραύλων μέσα βελγικούς στην Ευρώπη, δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από τη συνύψιση προτάσεων που έγιναν κατά καιρούς από το σοσιαλϊμπεριαλισμό, δεν είναι παρά μια επιλεκτική, για τα γεωπολιτικά μας δεδομένα, ανάγνωση των βασικών σημείων της πρόσφατης «εργνητικής» πρωτοβουλίας των Γερμανοτσέντων.

Υπερδύναμιν, είναι η αναγνώριση και η προβολή της αλήθειας ότι στη ζωή καμιά λουρίδα γης δεν μπορεί να μείνει ουσιαστικά αποπληρικοποιημένη, όταν οι Η.Π.Α. και η Ε.Σ.Σ.Δ. είναι εξοπλισμένες μέχρι το δόντι. Απ' αυτές πρέπει να ξεκινήσει ο αραβισμός. Δεν υπάρχει καμιά δύναμη που να μπορεί ν' αποτρέψει την εκκατάσταση των Περσικών - Κρουζ στην Ευρώπη, από την άλλη πλευρά υπάρχουν οι ΣΣ - 20. Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά βιώσιμη «συνφωνία κερτών» μεταξύ των υπερδυνάμεων. Ηδη από καιρό, οι υπάρχουσες συμφωνίες έχουν γίνει διάτρητες από τις αμοιβαίες παραβιάσεις.

Στο κοινό ανακοινωθέν υπάρχουν δυο ακόμα σημεία που απειλούνται ελληνικούς προβλημάτων δείχνουν τόσο τη γραμμή του σοσιαλϊμπεριαλισμού στην περιοχή μας, όσο και την ποιότητα της συ-

Παπανδρέου - Χόνεκερ

Απ' αυτή την άποψη η στιγμή της επίσκεψης του Χόνεκερ καθ' άλλο παρά ριζικά είναι η σημάδα της έκδοσης αυτού του κοινού ανακοινωθέντος, κάθε άλλο παρά τσιπική είναι. Λίγες μέρες πριν από τη συνάντησή τους, «μεγαλύτερον» ιμπεριαλιστικών χωρών της Δύσης, για τη χάριξη κοινής γραμμής που θα προβλήσει από το Ρήγκον στις συνομιλίες του με τον Γκορμπατσόφ, η πρωτοβουλία αυτή του Α. Παπανδρέου επιδιώκει, μ' έντονο και προβοκατόρικο μικροεπιτασμό, να βάλει σήμα και να παρουσιάσει τη Δύση σαν διασπασμένη. Η στάση αυτή του Παπανδρέου δεν είναι ουδέτερη, δεν είναι ούτε και πασιφαντική. Μια πραγματικά ουδέτερη ή πασιφαντική θέση θα ήταν εκείνη που θα έριχνε τα πάντα της κριτικής εναντίον στους πολιτικούς εξοπλισμούς εξίσου και στις δύο υπερδύναμεις.

Την παραπάνω αλήθεια αναγνωρίζει κι ο «Ριζοσπάστης» όταν σε σχετικό άρθρο της 13 του Οκτωβρίου προβάλλει τη θέση ότι οι σχέσεις Ελλάδα - Ανατολικής Γερμανίας αποτελούν παράδειγμα κερνητικής υπαγωγής χωρών με διαφορετικό κοινωνικό σύστημα. Κι αυτός του τύπου οι σχέσεις συνεργασίας στη σημερινή διεθνή κατάσταση ξεπερνούν τα όρια των δύο χωρών και έχουν ενεργητική επίδραση στο πολιτικό κλίμα στην Ευρώπη». Σημειώνουμε ότι η Ανατ. Γερμανία είναι το πιο δουλικό σκέλε της Μόσχας στην παγκόσμια πολιτική σκηνή.

Η σωστή άποψη που θα έπρεπε να προβάλλει μια πραγματικά κερνητική δύναμη που θα ήθελε να παίξει ένα θετικό ρόλο, στον αέρα των πληρικών απεργισμών των

περηνότητας - εξωτερικής πολιτικής του Παπανδρέου.

Εδώ αναφερόμαστε στα ζητήματα της Κύπρου και του Αιγαίου. Και στα δύο αυτά ο Χόνεκερ απόλυτα να τοποθετηθεί ανοιχτά στις διάφορες προσφορές και αντιπροσφορές. Στο γραπτό κείμενο οι ανωφερές που γίνονται κιναιώνται στο γνωστό χλιαρό, γαυκόλογο και άρμηνοίμοιο, όπως ο καθ' ένας θέλει, επίπεδο. Έτσι, στο μεν Κυπριακό ενώ υποκριτικά υποστηρίζεται το ενάσιο και αδέσμευτο, καθώς και η αποχώρηση όλων των ξένων στρατευμάτων, δεν καταγγέλλεται ρητά η κατοχή του βόρειου τμήματος του νησιού, δεν ζητείται η άμεση αποχώρηση των συγκεκριμένων στρατευμάτων κατοχής. Αναφερόμενοι στη μεθοδολογία με την οποία βλέπουν τη λύση του Κυπριακού, δήλωσαν την υποστήριξή τους στις ενέργειες του νεοικού γοαματέα του ΟΗΕ. Όμως, ο Κοινοβίον δεν κινείται στην κατεύθυνση του ενάσιου της Κύπρου αλλά της ομοσπονδίας.

Στο Αιγαίο συμφωνούν «στην αυστηρή τήρηση των διατάξεων της διεθνούς σύμβασης» για το Δίκαιο της θάλασσας. Όμως και αυτά μένουν κενά γράμματα όταν δεν αναγνωρίζεται ανοιχτά το δικαίωμα της Ελλάδας στην υφαλοκρηπίδα, και στην επέκταση των χωρικών της υδάτων στο 12 μίλλια.

Με την επίσκεψη του Χόνεκερ στην Ελλάδα, ο Παπανδρέου έδωσε για μια ακόμα φορά δείγματα της φιλοσοσιαλϊμπεριαλιστικής του εξωτερικής πολιτικής. Νοτάθοντας κάποιες πλάτες να τον στηρίζουν παραστένει τον καμπίοσο στη δούση, ενώ ταυτόχρονα σαν τον Χατζηβαβάρτα τον πληρικό απεργισμο τον